

Z obsahu:

Sláva Trojice

v nanebevstoupení

Katecheze Jana Pavla II.

při generální audienci

24. 5. 2000

– strana 2 –

Neznámý Bůh se nazývá

Duch svatý

Aldo Giovanni Secchi

– strana 4 –

Letnice a Církev

Prof. dr. A. Benning

– strana 6 –

Duch vane, kam chce

Josef Bauer

– strana 6 –

Působení

Ducha svatého

– strana 7 –

Co nám zbývá?

Odpověď na odpověď,

kteřá nepřišla

– strana 8 –

Vstříc Mezinárodnímu

eucharistickému

kongresu

– strana 10 –

Různé názorové proudy?

Radomír Malý

– strana 11 –

Protiženská Církev

nebo proticírkevní ženy?

Andrea Dillonová –

dokončení

– strana 12 –

Místo orientace

dezorientace

Robert Kramer

– strana 15 –



Sláva Trojice v nanebevstoupení

Kristovo velikonoční tajemství zasahuje celé lidské dějiny, ale současně je překračuje. Lidské myšlení a lidská řeč mohou určitým způsobem toto tajemství postihnout a sčelit, nikoliv však vyčerpat. Proto Nový zákon, když hovoří o vzkříšení, jak dokládá prastaré Krédo, které přijal sám Pavel a předává je v prvním listě Korintňanům (srov. 15, 3-5), uchyluje se také k jiné formulaci, aby zdůraznil význam Velikonoc. Především u Jana a Pavla se nám představuje jako **povyšení a oslava Ukřižovaného**. Tak pro čtvrtého evangelistu je Kristův kříž již královským trnem, který stojí na zemi, ale sahá až do nebes. Kristus na něm zasedl jako Spasitel a Pán dějin.

Kříž jako trn slávy

Ježíš totiž v Janově evangeliu volá: *»Až budu povýšen od země, všechno potáhnu k sobě«* (Jan 12, 32; srov. 3, 14; 8, 28). V hymnu, který zasadil do listu Filipánům, Pavel po popisu hlubokého pokoření Božího Syna ve smrti na kříži takto oslavuje Velikonoce: *Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí slávit Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán* (Flp 2, 9-11).

Vstup lidství do božské slávy

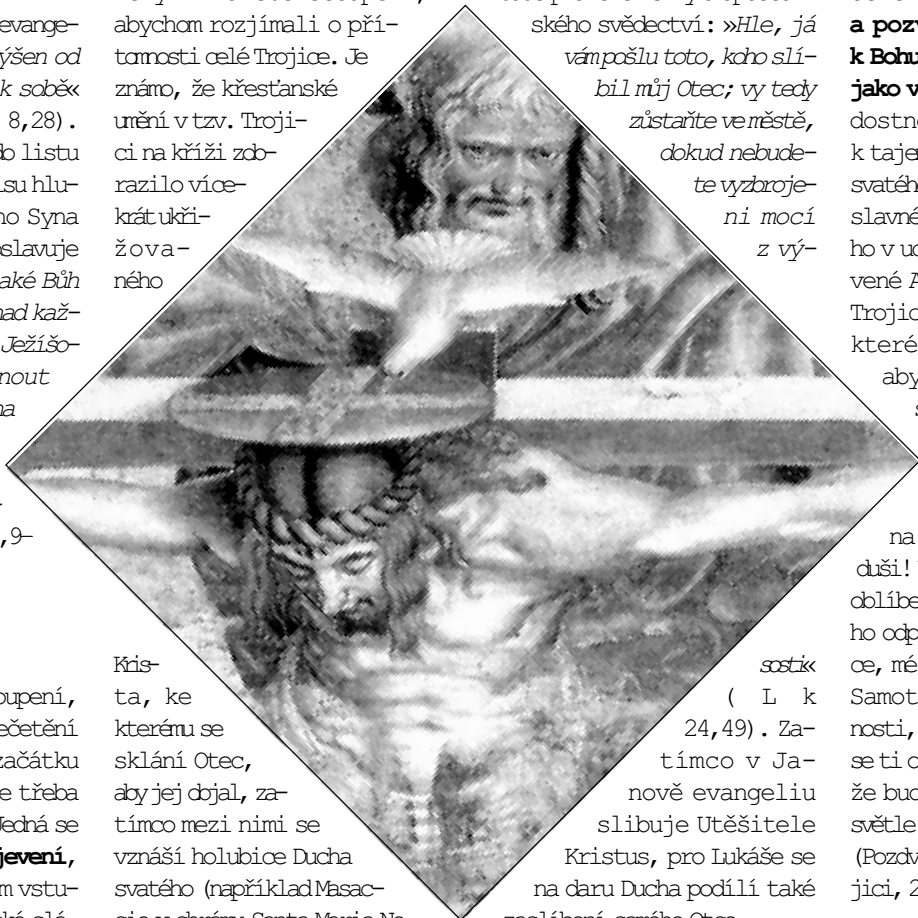
Kristovo nanebevstoupení, jak je líčí Lukáš na zpečetění svého evangelia a na začátku Skutků apoštolských, je třeba chápat v tomto světle. Jedná se o **poslední Kristovo zjevení**, které *»končí nezvratným vstupem jeho lidství do božské slávy, symbolizované oblakem«* (KKC 659). Nebe je povýtce znamením božské transcendence. Je to kosmická zóna, která

je za pozemským horizontem, v němž se rozvíjí lidský život.

Kristus, když prošel cestami dějin a vstoupil také do stínu smrti, hranice naší konečnosti a odplaty za hřích (srov. Řím 6, 23), vrací se do slávy, kterou odvěčnosti (srov. Jan 17, 8) sdílí s Otcem a s Duchem svatým. **A s sebou odvádí vykoupené lidstvo**. List Efesanům totiž potvrzuje, že *nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou... přivedl nás k životu zároveň s Kristem, abychom spolu s ním zasedli v nebi* (Ef 2, 4-6). **To platí především o Ježíšově Matce Marii, jejíž nanebevzetí je primicí našeho nanebevstoupení do slávy.**

Trojice na kříži

Setrvejme před Kristem oslavěným v nanebevstoupení, abychom rozjímali o přítomnosti celé Trojice. Je známo, že křesťanské umění v tzv. Trojici na kříži zobrazilo vícekrát ukřižovaného



Krista, ke kterému se sklání Otec, aby jej djal, zatímco mezi nimi se vznáší holubice Ducha svatého (například Masaccio v chrámu Santa Maria Novella ve Florencii). Tím způsobem se stal kříž symbolem, který spojuje lidství a božství, smrt a život, utpení a slávu.

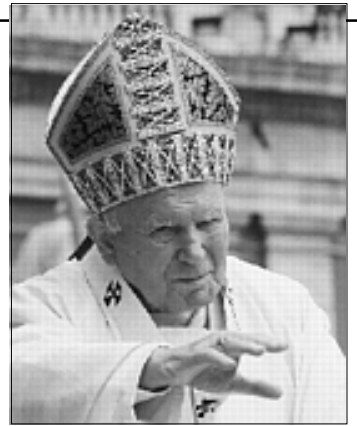
Analogicky můžeme vidět přítomnost tří božských osob ve scéně nanebevstoupení. Lukáš na závěrečné stránce evangelia dříve než představí Zmrtvýchvstalého, který jako kněz Nové úmluvy žehná svým učedníkům a odděluje se od země, aby byl uveden do nebeské slávy (srov. Lk 24, 50-52), připomíná rozhovor, s nímž se na rozloučenou obrací k apoštolům. V něm se zjevuje především Otcův plán spásy, který v Písmu ohlásil Synovu smrt a zmrtvýchvstání, pramen odpuštění a osvobození (srov. Lk 24, 45-47).

Utěšitel darem Otce i Syna

Ale v těchto slovech Zmrtvýchvstalého se profiluje také Duch svatý, jehož přítomnost bude pramenem síly a apoštolského svědectví: *»Hle, já vám pošlu toto, koho slíbil můj Otec; vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebude te vybroje ni mocí z vý-*

sostik (Lk 24, 49). Zatímco v Janově evangeliu slibuje Utěšitele Kristus, pro Lukáše se na danu Ducha podílí také zaslíbení samého Otce.

V okamžiku, kdy začíná období Církve, je přítomna celá Trojice. To právě zdůrazňuje Lukáš také v druhém Ličení Kristo-



va nanebevstoupení ve Skutcích apoštolských. Ježíš totiž povzbuzuje učedníky, aby *čekali na Otcevo zaslíbení, to znamená, až budou pokřtěni Duchem svatým* o Letnicích, které jsou již přede dveřmi (srov. Sk 1, 4-5).

Nanebevstoupení je tedy trinitární zjevení, které ukazuje cíl, k němuž míří směrówka osobních i všeobecných dějin. I když naše smrtelné tělo prochází ponušením v prachu země, celé naše já je **vykoupeno a pozvedáno vzhůru směrem k Bohu, kam následuje Krista jako vůdce**. Opření o tuto radostnou jistotu obrátíme se k tajemství Otce, Syna a Ducha svatého, které se nám zjevuje ve slavném Kříži Zmrtvýchvstalého v uctivé invokaci blahoslavené Alžběty od Nejsvětější Trojice: *»Ó můj Bože, Trojice, které se klaním, pomoz mi, abych zcela zapomněla na sebe a abych zcela spočinula v tobě, neměnném a pokojném, jako kdyby moje duše byla již na věčnosti... Upokoj mou duši! Udělej z ní své nebe, svůj oblíbený příbytek a místo svého odpočinku... Ó moje Trojice, mé všechno, má Blaženosti, Samoto nekonečná, Nezměrnosti, ve které se ztrácím, celá se ti odevzdávám... v očekávání, že budu moci rozjímat v tvém světle o propasti tvé velikosti.«* (Pozdvižení k Nejsvětější Trojici, 21. listopadu 1904)

L' Osservatore Romano
25. 5. 2000

Mezitimulky a zvýraznění redakce Světla

Neustávající Letnice

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Přijměte Ducha svatého

Vydej se neprodleně na místo, kam všechny svolává chrumající hukot vichru, ačkoliv se na stromech ani lístečcích nepohne. Zde tě čekají ještě větší překvapení. Shromáždí se tu početné zástupy z nejrůznějších národů a naslouchají prostým galilejským rybářům, kteří promlouvají ke každému jeho vlastním jazykem. Neudivují při tom pouze znalostí všech možných řečí, ale i obdivuhodnou znalostí celého Písma a k dovršení všeho, právě ten z nich, který nedávno propadl před obyčejnou služkou takovému strachu, že dokonce pod přísakem prohlásil, že nezná Ježíše z Nazareta, stojí tu před velkým shromážděním, jež čítá několik tisíc lidí, a pro všechny slyšitelně a neohroženě hlásá: »At' je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.« Máš pro to vysvětlení?

Stačí si jen představit, co všechno bychom museli podniknout, abychom sami naplánovali a uskutečnili takovou velkolepou akci. Ale apoštolové tuto slavnost nijak nepřipravovali. Ještě o osmé hodině ani netušili, že k něčemu takovému dojde. Celá jejich předchozí aktivita spočívala v tom, že devět dní *setrvali na modlitbách*, a to až do chvíle, kdy se naplnilo, co jim Pán přislíbil: *Ukázaly se jazyky a všichni byli naplněni Duchem svatým*. Všechno ostatní bylo jeho dílo: *všemu je naučil a všechno jim připomněl*⁽¹⁾, sám shromáždil velký zástup prvních posluchačů a připravil je tak, aby jejich slovo ochotně přijali a byli pokřtěni. Ten den se k nim přičítá na tři tisíce lidí⁽²⁾.

Ale jsou mezi nimi i takoví, kteří nesdílejí všeobecné nadšení. Jejich sebevědomý postoj jim brání otevřít se jak úžasu, tak radosti. Nejsou to opravdoví nešťastníci? Jsou si tak jisti sami sebou, že myšlenku na změnu smýšlení, anebo dokonce na obrácení si ani nepřipouštějí. Mimoto se pokládají za dostatečně odborně fundované, ale jejich jednání tomu nenásvědčuje: podívej se, s jak naivním vysvětlením se spokojili, aby odcytili a ve vlastních očích znehodnotili mimořádnou událost, které se stali svědky.

Byť svědkem zázraku samo o sobě k víře nepřivádí. Ale ani ty bys nedokázal pochopit, co se tu děje, kdyby se i s tebou nestala nejprve obdivuhodná proměna, jakou může způsobit jen stejná Moc, která organizuje celou tuto velkolepou letniční událost. Bez jejího osvícení bys odešel odsud bez užitku podobně jako osvícení skeptikové.

Pro vysvětlení si musíš zajít k apoštolu Pavlovi. To, co se odehrává v Jeruzalémě o prvních Letnicích, se může uskutečnit jenom pod vlivem Ducha svatého. Stojíš zde u zrození nového, nadpřirozeného organismu. Aby ti apoštol přiblížil jeho podstatu, používá výstižné přirovnání. Hovoří o těle s mnoha údý, které ožívuje jeden a týž Duch, kterého Otec vylévá na svět, aby obnovil tvář země⁽³⁾.

V tom je podstata života podle božského řádu. Tento Boží Duch není magická nadlidská síla, kterou si člověk může podmanit a posluhovat si s ní podle své vůle ke svému prospěchu. Zde se děje něco zcela opačného: Duch svatý si podmaňuje lidskou nemohoucnost, aby ji přetvořil na nástroj pro své dívo. Cítíš se tím chročen a ptáš se, k čemu je ti tedy tvoje svoboda? Tvoje svoboda je dar, který ti umožňuje uvědoměle přijímat jeho božské vedení a všechny jeho dary tak, abys právě tím nejdokonaleji oslavoval Boha. Tím, že se svobodně otevíráš a poddáváš vedení Ducha svatého, jeho dary tě uschoptují, abys byl v jeho Těle činný nikoliv podle své slabosti, ale podle jeho moci. On totiž ve všem působí oživující a řídicí sílu celého Těla. Tvá opravdová velikost roste ve skutečnosti s tím, jak poznáváš a přiznáváš svou nemohoucnost a svobodně umožňuješ, aby si s ní posloužil všemohoucí Duch. Každé samostatné podnikání, všechny lidské nápady a osvícené výmysly, které se vymykají božskému vedení Ducha svatého, se v tomto mystickém Těle rovnají tomu, čeho se tak bojíme a čemu oprávněně říkáme zhoubné bujení.

Duch Boží uskutečňuje zde na zemi ten nejúspěšnější kolektivismus, který prosperuje právě tím, že nejdokonaleji rozvíjí každého jednotlivce. Do díla své tvůrčí činnosti a trvalé obdivuhodné obnovy podle svého nejmoudřejšího plánu zapojuje všechny údý Těla. Všechny rozmanité projevy Ducha jsou dány jednotlivcem k tomu, aby mohli být užiteční. Proto se odevzdej jeho vedení. Právě tam, kam Duch řídí tvoje kroky, připravil ti to nejlepší místo a nejlepší podmínky pro dílo, ke kterému si tě zvolil a uschoptil. Právě pro ten stav, ke kterému tě Duch povolává, nachystal všednu potřebovanou sílu, milosti i radost. Proto přestaň se svou věčnou vnitřní samomluvou a začni naslouchat, ať konečně už nemluvíš ty, ale Duch svatý⁽⁴⁾.

Nechť věčně trvá Hospodinova sláva, ať se těší Hospodin ze svého díla. Kéž se mu líbí má píseň: Má radost je v Hospodinu.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Jan 14,26; ⁽²⁾ Sk 2,41; ⁽³⁾ resp. žalm 104;

⁽⁴⁾ srov. Mk 13,11; ⁽⁵⁾ resp. žalm 104.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,1-11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičlene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli chrmeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a Lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení – 1 Kor 12,3b-7.12-13

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údý těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium – Jan 20,19-23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradvali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Kdo hříchů odpustíte, tomu jsou odpustěny, kdo je neodpustíte, tomu jsou odpustěny nejsou.“

Neznámý Bůh se nazývá Duch svatý

Když přišel sv. Pavel do Efezu, zeptal se tamních křesťanů, zda již přijali Ducha svatého. »Ani jsme neslyšeli, že Duch svatý existuje« (Sk 19,2). Dnes by mohl sv. Pavel něco podobného zažít na mnoha místech. Dar rozumu je zapomenut, protože křesťany naplňuje materialistické nazírání. Tak se znevažuje rozlišování duchů – dobrých a démonických.

Strach z Ducha svatého?

Katoličtí křesťané věří v Ducha svatého. Jmenují jej výslovně při každém znamení kříže. Ale nenaslouchají mu, protože se bojí důsledků. Duch svatý se stává zapomenutým Bohem. Stavíme více na své chytrosti a taktice než na Duchu svatém. Proto se nám nedostává pozhřebání. Naopak taktika prvotních křesťanů ve spolupráci s Duchem svatým přinášela obdivuhodné výsledky.

Všechna období úpadku v církevních dějinách mají spojitost se strachem z Ducha svatého. Duch svatý je oheň, a mnozí se bojí ohně. Každá obnova začíná novými Letnicemi, bouří a ohněm, protože jen ON vede k nedělitelné pravdě, kterou Bůh skrze něho zjevuje. Pak ovšem vždy následuje buďto ANO, nebo NE. Diplomacické manévrování mezi »směry« tu nemá místo. Buďto jsme zcela katoličtí, nebo nejsme vůbec nic. Proto se mnozí bojí vyslovit upřímné A-no, protože by museli říct také B. Duch svatý je odborník na světce a chtěl by každého přivést ke svatosti, k následování Krista. Proti takové cestě stojí duch světa a duch času. Katolické náboženství je svou podstatou náboženstvím přítomnosti: začátkem civilizace lásky. Duch svatý je Světlo, které svítí na cestu.

Budiž světlo!

Již jednou zde bylo pusto a prázdno. *Ita se prostírala nad*

propastí. Ale nad vodami se vznášel Boží Duch. A ON byl Světlo a Život, Plodnost a Řád a Krása. Přišlo první jaro. Zpráva o stvoření je letniční evangelium.

Druhé jaro je prvotní křesťanství. O Letnicích začala nová Církev klíčit a kvést. A bylo světlo nad temnotami pohanství.

Kdy opět nastane jaro?

* Když lidská moc a moudrost budou u konce.

* Když hrozí bezbožecká potopa a novopohanství, že všechno zaplaví.

* Když se nouze stane nepředstavitelnou.

* Když Boží soud bude nezadržitelný.

* Když křesťané dospějí k přesvědčení, že jejich rozum selhal, a začnou vzývat Ducha svatého.



* Když neznámý Bůh se stane Bohem vytouženým a bude vroucně vzýván a uctíván.

* Když se křesťané shromáždí kolem Eucharistie v oběti a jednotě jako první učedníci s Marií ve Večeřadle.

Třetí jaro přijde. Přijde opět shůry. Letnice jsou svátky nadpřirozeného optimizmu.

Nové období Letnic?

Různí papežové (Lev XII.: *Divinum illudmunus*; Pius XII.: *Mystici Corporis Christi*; Jan Pavel II.: *Dominum et vivificantem*) a 2. vatikánský koncil poukazují na to, že jdeme vstříc novým Letnicím. Jistě, Bůh je všudypřítomný, také Syn a Duch svatý. Nicméně jsou často skryti a nepozorováni. Popírání nadpřirozeného, a to je hlavní hereze dnešní doby, nahradilo Ducha svatého liberálním naturalismem.

Kdo je Duch svatý?

Ve své řeči na rozloučenou mluví Ježíš o Duchu svatém. »Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem vám řekl, že z mého vezme a vám to oznámí« (Jan 16,15). Proto se Duch svatý nazývá Duchem Otce, ale stejnou měrou je i Duchem Syna.

prostor, aby je mohl rozvíjet? Skutky apoštolské nám ukazují tehdejší pohledy křesťanů na Ducha svatého. Naplnila se předpověď Ježíše Krista (srov. Mt 10,19; Sk 1,8). Všichni křesťané mají přijmout Ducha svatého. ON je bohatě obdaroval důvěrou (Sk 6,10), silou (Sk 6,8), moudrostí (Sk 6,10), aby je vyzbrojil účinnými nástroji pro jejich působení (Sk 6,35; 11,24). Byl to Duch svatý, který zrušil přehradu mezi židy a pohany (Sk 10,9) a poslal Pavla a Barnabáše na první misijní cestu (Sk 13,24). Poslání svěřené církevní obci bylo tak těsně spjato s Božím Duchem, že všichni, kteří odmítali evangelium, platili za odpůrce Ducha svatého (Sk 7,51).

Mimořádná působení jako **dar jazyků** anebo **prorockví** byla důkazem, že někdo přijal Ducha svatého (Sk 24; 10,44nn; 19,6). *Duch Páně uchvátil Filipa* (Sk 8,39) a dal Štěpánovi extatické vidění (Sk 17,55n). Duch svatý dal Pavlovi moc konat divy (Sk 13,9n). Pavel viděl, jak jeho kázání jsou nadpřirozeně potvrzena (Řím 15,19; 1 Kor 2,4; 1 Sol 1,5). Síla uzdravovat, působit zázraky, prorokovat, rozlišovat duchy a hovořit v jazycích jsou dary Ducha (1 Kor 12,1n.28n). Pavel nezůstává pouze u toho. Představuje Ducha svatého jako božskou sílu, která působí **uvnitř v duši** a ovlivňuje život, takže se vyznačuje spravedlností a láskou.

Dar jazyků a mluvení v jazycích

Tak jako je působení Ducha svatého v prvotní církvi rozmanité a tajemné, tak existují také různé formy daru jazyků.

* O prvních Letnicích hovořili apoštolové cizími řečmi (Sk 2,4n, předpověděno Mk 6,17). To symbolizovalo v protikladu k babylonskému zmatení jazyků Novou úmluvu, která zahrnuje všechny národy.

Uzavřený Duch svatý

V 1. listě Korintánům jsou vypočítány dary Ducha svatého: *dary Ducha* (12,1), *dary milosti* – charismata (12,4), *úřady* (12,5), *zázraky* (12,6), *zjevení* (12,7). Kdo dnes ještě věří na moc Ducha svatého, na dary a charismata, které může propůjčit? **Kdo mu vytváří**

* Od toho je třeba odlišit mluvení v jazycích (glossolalie), které se vyskytovalo především v korintské obci (1 Kor 12,10; 14,2n), v Cesareji (Sk 10,46) a v Efesu (Sk 19,6). Byly to extatické řeči v nesrozumitelných zvucích a slovech. Bylo zapotřebí překladatele s darem vysvětlování (1 Kor 12,10). Pavel však znal také nebezpečí a možná zneužití bezbřehé glossolalie (1 Kor 14). Vydal proto pokyny, aby ji omezil (1 Kor 14). Pokládal ji za nejnižší charisma, ačkoliv ji sám vlastnil (1 Kor 14,18).

Duch a duchové

O glossolalii jsou zmínky i ve Starém zákoně (2 Král 9,11; Jer 23,30n; Iz 8,19) a byla známá i v židovství. Taktéž u Řeků a mnoha kmenových náboženství hrály takové extáze důležitou roli, např. u muslimských dervišů a sufisů a při ďábelských tancích hinduistů. Řecký dionýzovský kult byla orgastická »kóhoslužba« s hlučnou hudbou. K tanci patřilo kroucení těla a potřásání hlavou až k »svatému zbláznění«. Dnes tyto rituály používají šamanisté. Extatické stavy příslušníků různých hnutí, která pořádají hromadné navozování takových stavů, se projevují nejdříve »teplem« kolem srdce, které zachvátí celé tělo. Následují trhání rameny, křečovitě pohyby, pád na zem, »kovoření v prorocích«. Účastníci se pokládají za pasivní posly Ducha svatého. Takovéto extáze však nepatřily ani ve Starém, ani v Novém zákoně k prorocství. Mají jiné původce.

Boj mezi světlem a temnem patří k trvalému průvodci světových dějin. Kdo popírá existenci démonických duchů, rozhodně nemá dar rozlišování duchů.

Démonická příbuznost

Duch svatý je neznámý Bůh, protože je zatlačován duchy. Ne nadarmo mluví papež Lev XIII.

ve své modlitbě o zlých duších, kteří obcházejí světem ke zkažení duší. Uražení Boha bylo uzákoněno v r. 1789, kdy ústava státu každému dovolovala, aby svou nenávist vůči Bohu a nebi projevoval ve sdělovacích prostředcích. Antikřesťanství na všech úrovních. Dnes jsou umělci oceňováni tím více, čím rouhavější je jejich dílo. Démonický duch je proticírkevní a protikněžský. *Kdo zná Boha, dopřává nám sluchu, kdo není z Boha, sluchu nám nedopřává. Podle toho rozeznáme Ducha pravdy a ducha bludu, píše sv. Jan (1 Jan 4,6).*

Příliš mnoho lidského, a málo Ducha svatého!

Může se božský Duch dnes projevovat tak, jak tomu bylo v Novém zákoně? Jsou pozdější řeči v jazycích vždy vedeny týmž Duchem?

Doslovná interpretace pouhého Písma může vést snadno k bludu. Prvotní církev žila z opravdového letničního zápalu a nepotřebovala nic probouzet ani organizovat.



Pocity a rozum

Když se dnes vyskytuje mluvení v jazycích, neznamená to ještě, že jde o příchod Ducha svatého. Bůh působí ve světě pouze srozumitelným způsobem. Co může být pro jednu dobu přiměřené, může být v jiné době nevhodné. U prvních křesťanů extatické vyjádření před-

stavovalo spontánní výraz náboženského života. Prvotní křesťanství potřebovalo takovéto nadlidské potvrzení, aby přesvědčilo svět. Kdo dnes dychtí po prvokřesťanských charismatech, nechápe jejich smysl. Duševní život má v Církvi své mís-



to. Ale již Pavel věděl, že není možné se zříkat sil rozumu.

Pocity je možno také vyprovokovat. Víno, léky a drogy jsou schopny navodit extrémní pocity, které ovšem nepocházejí od Božího Ducha. Podle Písma jsou extatické stavy jak od Božího, tak od zlého ducha podobné. Různá náboženství a křesťanské sekty si nárokují důkazy o svém božském původu. Ale i v oblasti hypnózy a davové psychózy jsou podobné fenomény. Je docela možné, že někdo mluví jazyky, a je na přímé cestě do pekel. Různá letniční hnutí nerada uznávají tyto skutečnosti. Některá dokonce používají spiritistických prostředků, aby si ověřila, od jakého ducha znamenají pocházejí!

Zkoušejte, dobrého se držte

Je tu ještě jiná prověrka: Podporují tyto extatické fenomény náš vztah k Bohu? To je rozhodující otázka pro vztah Božího Ducha k charismatům, protože jeho působení nemá jiný cíl než podporu duchovního života v Bohu.

Nepochybně působí charismatická hnutí i mnoho dobrého. Některé životy se trvale změnily. Jsou překonány špatné návyky a navraceno zdraví.

Ale jsou také případy, kdy dochází k nervovému vyčerpání. Někteří lidé navštěvují taková shromáždění každý večer.

Oddávají se praktikám, až padnou v bezvědomí k zemi. Podle přirozených zákonů to organismus nemůže vydržet. To, co vidíme v takových shromážděních, to odporuje Ježíšovu přání, aby tělo bylo chrámem Nejvyššího. Takové praktiky nakonec vedou často do ústavu choromyslných. Odevzdání vlastní vůle a vlastního rozumu extatickému stavu je nevhodné k tomu, aby rozvíjelo v člověku jeho skutečnou velikost. Naším cílem není obětovat svou vůli neznámé moci, nevědomým automatismům, nýbrž naopak posilování lidské vůle, aby byla schopna plnit Boží vůli.

»Nová nauka« odvozovaná z takových zážitků se často obrací proti katolické církvi. Taková hnutí se opírají o obslovný výklad Bible, který pramení z neznalosti. Sebeobcizení, které pramení z takových extatických projevů, provokuje falešnou pokoru, která je pouze převlečenou pýchou. Mnozí se dívají na život z falešného pohledu. Když pomine extatický stav a iluze, nachází se dotyčný jen o to dále od skutečného cíle. Poslední věci jsou často horší než první. Jeden účastník takového shromáždění prohlásil:

»Kdyby mělo působení Ducha svatého vypadat takto, pak bych šel raději do pekla a zůstal bez

Letnice a Církev

Letnice mají pro Církev prvořadý význam. Moc Božího Ducha, která vytryskla z boku umírajícího Vykupitele, má zanést Kristovo poselství všem národům světa. Padesátého dne po zmrtvýchvstání muselo se nejdříve naplnit zaslíbení Pána o seslání Ducha svatého: *A všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali* (Sk 2,4).

Duch svatý musel naplnit apoštoly, otevřít jim smysl Písma, oči, uši i ústa. **Letnice jsou hodinou zrození Církve.** Boží Duch přivádí apoštoly a Ježíšovy učedníky k jednotě. Církev začíná žít jakožto Církev a nastupuje svou cestu napříč staletími. Pro členy této mladé Církve platí slova: *Kdo vás slyší, mne slyší* (Lk 10,16). V důvěře k těmto slovům dávají se první křesťané odvážně do díla: Nebojí se ani pronásledování, ani smrti. Jde jim jen o jedno: hlásat evangelium s mocí Ducha svatého a s hlubokým přesvědčením (1 Sol 15). Dělalí to s opravdovým **»o-duševněním«**, které má svůj nejhlubší základ ve sdělování Božího Ducha přijatého o Letnicích.

Když se dnes rozhlédneme po Církvi, klademe si **vážné otázky:** Kde zůstalo to počáteční **o-duševnění**, kde je možno se přesvědčit o oné odvaze vydávat o Kristu svědectví, ať to stojí cokoli? Některá média se snaží vši silou namluvit lidem, že Církev je mrtvá. Odpady, prázdníci se kostely, odklon od náboženství, stále méně kněží a řeholníků, vnitrocírkevní rozbroje atd.: To všechno nejsou jistě vůbec dobrá znamení, a bylo by možno uvádět další, ať už jako skutečné nebo domnělé symptomy.

Jak na to odpovíme? Rezignujeme tváří v tvář takové výzvě? Podáme se tomu, co je nevyhnutelné? Utečeme se k vzá-

jenným obviňováním? Kdybychom zůstali u takových reakcí, rozšířil by se »mrak deprese« na Církev v našich zeměpisných šířkách.

Anebo jsou k dispozici řešení současné krize? Ukazují se náznaky obratu k lepšímu? Nad tím si mnozí lámou hlavy. Navrhují nové struktury, nové modely a projekty, nově vymezují úkoly. To vše v dobrém záměru zbrzdit hrozící pád. Ačkoliv tyto pokusy už trvají řadu let, frustrace se dále šíří.

To, co se v Církvi v současné době odehrává, vyžaduje naléhavě jasné odpovědi. Kardinál Joachim Meisner nedávno napsal: **»Církev nesmí stále lízat své rány, ale musí se chlubit jejich podobou s ranami Kristovými. Nesmí litovat samu sebe, ale hlásat Krista, a to zmrtvýchvstalého. Není vůbec čas na sebelitování. Nesmí se točit kolem sebe, ale musí se točit pouze kolem Boha, který ji miluje, nese a popírá.«**

Církev se smí a musí držet pouze Krista. On je její **Učitel**, nikoliv samozvaní proroci postmoderny. On je její **Pastýř**, a v něm je jím římský biskup jako nositel Petrova úřadu. On je její **Kněz**, od něhož pochází všechno posvěcení. Kdo se dívá k němu, kdo se ho přidruhuje, nesejde na scestí. A pokud jde o Církev, té pomohou jen **nové Letnice**, aby mohla splnit Kristovo poslání v této naší době. Boží Duch jí dá sílu a odvahu k opravdovému křesťanskému svědectví. Vedení tímto Duchem, Duchem svatým, obnovme svou věrnost Církvi:

*Sedni darů svatý Zdroji,
buď nám stálou ochranou,
dej nám státi v každém boji
s myslí Bohu oddanou,
dej nám věrně plnit sliby,
doplň vše, co duším chybí.*

(Kanc., č. 421)

Podle zahraničních pramenů

Duch vane, kam chce

Duch vane, kam chce (Jan 5,8). Tato věta se stala oblíbeným rčením lidí, kteří v jednom nebo více bodech odmítají poslušnost vedení Církve.

Kristus slíbil Církvi přítomnost Ducha svatého a vylil jej na Církev za bouře a ohně o Letnicích. Když čtete Skutky apoštolské nebo 1. list sv. Pavla Korintanům, můžeme se přesvědčit, jak bohaté byly dary Ducha svatého vprvotní církvi.

A přece musel již sv. Pavel konstatovat, že ne všichni ti, kteří hovoří o Duchu svatém, skutečně stojí pod jeho vlivem a vnuknutím. *Ducha nezhásejte, a dodává: Všechno zkoumejte, dobrého se držte* (1 Sol 5,19,21). Podle Pánových slov *»podle jejich ovoce je poznáte«* (Mt 7,20) a rozlišujeme mezi plody těla a plody Ducha (Gal 5).

Protože Církev velmi záhy učelala zkušenost, že ne všechno pochází od Ducha svatého, co se zdá být zbožné, začala být skutečně opatrnější na bezprostřední hlas Ducha svatého. Víme, že Duch svatý provází celou Církev,



všechno jí učí a všechno jí připomíná, co řekl Pán (srov. Jan 14,26), *aby ji uvedl do plné pravdy* (Jan 16,13). Proto Církev prohlašuje, že od Ducha svatého musí pocházet všechno, co Církev trvale a správně věří. V tomto smyslu se hovoří o **smyslu pro víru**, o bezpečném »instinktu« věřících.

I to se někteří lidé pokoušejí použít proti učitelskému úřadu

Církve. Mluví se někde o tom, že katolíci jako »základna« (basis) smýšlejí jinak než papež nebo Kongregace pro nauku víry. V tom prý se projevuje »smysl pro víru«.

Musíme však zkoumat, zda toto mínění »základny« je sku-



tečně »instinktem« věřících, anebo zda je spíše ohlasem ducha času. Protože dokladem Božího působení je pouze takový »instinkt«, který pramení z života víry. – A pokud jde o přítomnost Ducha svatého u odpovědných učitelů Církve: papež a biskopové s ním spojení jsou vázání na Písmo svaté, na apoštolskou tradici a na to, co bylo v Církvi vždy obsahem víry.

Pokud učitelský úřad musí v nějaké sporné otázce zaujmout stanovisko, máme jistotu neomylnosti pouze tehdy, když jde o učení všeobecného koncilu pod vedením papeže nebo když papež sám vyhlásí nauku slavnostně a oficiálně »ex cathedra«.

Církev důvěřuje Duchu svatému, a přece je nedůvěřivá pro možné omyly lidského ducha i u odpovědných učitelů. Ale sebevědomí, »odvážní« křesťané jsou si daleko jistější, když vyzývavě prohlašují: *»Duch vane, kam chce, nejen v Římě.«* Některí zbožní »blouznivci« převádějí směle své nápady na Ducha svatého a domnívají se, že mohou vystupovat proti platným církevním skutečnostem.

Není náhodou, že velký Ignác z Loyoly věnoval tak velkou pozornost *rozlišování duchů*.

Josef Bauer

Působení Ducha svatého

1. Duch svatý hovoří

Rádi bychom věděli, jak se to skutečně děje. Jak můžeme poznat, že jde o hlas, slovo, vnuknutí Ducha svatého? Jak přechází slovo od člověka k člověku, to známe jasně z každodenní zkušenosti: vidíme toho druhého, slyšíme, co říká, poznáváme jeho hlas, poznáváme z »intonace«, jak to mluví. Jak však probíhá řeč Ducha svatého k člověku? Jak můžeme »poznat« Ducha svatého, »slyšet« jeho hlas, rozpoznat jeho »intonaci«, když se k nám obrací?

Jednu z odpovědí nám dává tato věta: *Když slavili bohoslužbu a postili se, pramluvil k nim Duch svatý.* Nejednou Písmo svaté (zvláště Skutky apoštolské) prohlašuje: Člověk může být osloven Duchem svatým, když se účastní bohoslužeb a postí se. Když byl Pavel tři dni slepý, nic nejedl a nepil a modlil se, mohl mu Ananiáš přinést Boží poselství, že bude brzy naplněn Duchem svatým (Sk 9,9-19).

V atmosféře zbožnosti, bázně Boží, modlitby a postu se odehrává také setkání Petra s Kornéliem a přitom seslání Ducha svatého (Sk 10). Kdo slouží Bohu v každodenním životě, kdo se zbožně a s vnitřní pozorností účastní bohoslužeb, kdo se postí a osvobozuje se od falešných pozemských závislostí, ten je otevřen působení Ducha svatého.

Tak může poznávat jednotlivec, Církev nebo církevní společenství: To je vůle, slovo, vnuknutí Ducha svatého. Když může být zlý duch zapuzen modlitbou a postem (Mt 17,21), pak tím spíše může Boží Duch působit skrze modlitbu, bohoslužbu a půst, aby přinesl Boží slovo a Boží vůli k našemu sluchu.

Nejzřetelněji se slovo Ducha svatého projevovalo u Panny Marie. V ní se silou Ducha svatého stalo Boží Slovo tělem.

2. Duch svatý vybírá, povolává a posílá

Když v 13. kapitole Skutků čteme: *Když konali bohoslužbu a postili se, řekl Duch svatý: »Oddělte mi Barnabáše a Šavla«* (1-2), nesmíme přehlédnout malé slůvko »mi«. V první řadě je to Duch svatý, který si oba muže vyvolil, povolal ke své službě a dal jim poslání. Malé slůvko »mi« platí o každém křesťanovi a především platí o každém knězi a každém, kdo je povolán k duchovnímu stavu. Je to vždy osobní volání Božího Ducha, které se k nám obrací. A je to povolání k osobní službě Duchu svatému. Je to Duch svatý, kterému máme sloužit.

Každý, kdo je nějakým způsobem povolán, nepatří již v tomto povolání sobě, své vůli, nýbrž patří do onoho »mi« Ducha svatého. Jak hluboce je v Bohu zakořeněno každé povolání křesťana, kněze, řeholníka, řeholnice!

3. Duch svatý působí »církevně«

Duch svatý nečiní konání věřících zbytečným. Naopak, on hovoří k věřícímu, aby to, co dělá lidsky, pozemsky, viditelně, konal v Duchu Božím. Věřící shromáždění k bohoslužbě, kteří se modlí a postí, spolupůsobí při uskutečňování poslání. Misionáři stojí ve službách obce. Všechno, co dělá Duch svatý, děje se ve viditelné Církvi, pro viditelnou Církev a skrze viditelnou Církev. Duch svatý nenuší viditelnou, hmatatelnou Církev, nýbrž jedná v ní, posiluje ji, dává jí božský, duchovní ráz, zajišťuje její duchovní »napojení«.

Spoluúčastí na poslání Krista a Ducha svatého se uskutečňuje poslání Církve (srov. KKC 2632). »Poslání Církve se nepřidává k poslání Krista a Ducha svatého, ale je jejich svátostí.« (KKC 738)

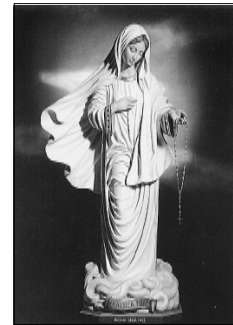
Poselství Královny míru

Drahé děti!

Raduji se s vámi a v tomto milostivém čase vás zvu k duchovní obnově. Modlete se, děti moje, aby se ve vás v plnosti ubytoval Duch svatý, abyste v radosti mohly svědčit všem těm, kdo jsou daleko od víry. Zvláště, děti moje, se modlete za dary Ducha svatého, abyste v duchu lásky byly každý den a v každé situaci blíž bratru-člověku a abyste v moudrosti a lásce překonaly každou obtíž. Já jsem s vámi a přimlouvám se za každého z vás před Ježíšem.

Děkují vám, že jste přijaly mou výzvu.

Mežugorje 25. 5. 2000



Bůh nevnucuje své dary

Zdá se nám to neuvěřitelné, že by Duch svatý v nás přebýval ve své plnosti; ale je to možné, když sv. Panna nás žádá, abychom o to prosili. Vzpomeňme, co říkal sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu: *„Když Duch svatý nalezne v některé duši Marii, rozběhne se tam!“* Dnes se takřka „dotykáme“ tajemství určeného těm nejprostším, nejchudším, těm, kdo ví, že jsou hříšníci, ale v Marii nacházejí svou jedinou šanci a své útočiště.

My si nemůžeme představit Ducha, ale Maria, která je Jeho Nevěstou, Ho do nás přitahuje. On je Osoba právě tak jako Otec a Syn, a my Ho máme přijmout jako osoba osobu, s teplem Jeho lásky, s láskyplnou inteligencí Jeho moudrosti, s radostným jásotem jeho světla.

Jsmo v tom „milostivém čase“, kdy obnova našeho života je nejen možná, ale i snadno obsažitelná. Ježíš nám slíbil, že dočkáme dar Ducha, budeme-li o něj prosit. Avšak Bůh nevnucuje své dary: láska předpokládá svobodu, a naše svoboda, to je možnost volit mezi duchem světa s jeho hodnotami – a Duchem svatým s Jeho dary a plody, se způsobem života v souladu s Ním.

Jeho vyhlití do nás závisí jen na naší volbě.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 5. 2000

Již následující den po návratu z Fatimy vysvětil Jan Pavel II. před bazilikou sv. Petra o neděli Dobrého Pastýře 26. jánna na kněze. Nejmladšímu je 25 let, nejstaršímu 57. »Stáváte se kněžími během Jubileje, v roce Božího milosrdenství,« řekl papež novokněžím. »Váš příklad at' povzbudí další mladé lidi, aby následovali Krista se stejnou otevřeností. ... Dobrý Pastýř at' vás posvětil, abyste měli účast na jeho díle. Zůstanete-li v něm, ponese mnoho ovoce. Bez něho naopak nemůžete udělat vůbec nic. On si vás vybral a dnes vás posílá, abyste šli a přinášeli mnoho ovoce a vaše ovoce aby zůstalo.« ▼



Co nám zbývá?

*Bože, pohané vtrhli do tvého dědictví
a poskvnil ti tvůj chrám (Ž 79)*

Odpověď na odpověď, která nepřišla⁽¹⁾

Dnes kdekdo mluví o emancipaci. Co znamená slovo emancipace? Tento termín má latinské kořeny: ex manu excipere – vymknout se z područí, osamostatnit se. Píší se o tom celé knihy.

Osamostatnění na první pohled vypadá jako něco, co osvobozuje, zbavuje omezení. Ve skutečnosti každé osamostatnění, každá »emancipace« znamená zatížení spojené s převzetím vlastní odpovědnosti.

Vědecký a technický pokrok dal člověku k dispozici nebyvalé prostředky, které se jeví jako osvobozující možnosti. Ale všechny tyto nové možnosti mohou stejně dobře sloužit člověku k jeho prospěchu jako k jeho záhubě. Osvojit si nové možnosti, to s sebou současně přináší podstatně větší míru odpovědnosti.

O odpovědnosti hovoříme všude tam, kde na jedné straně existuje určitý závazný řád, který je nutno z existenčních důvodů respektovat, a na druhé straně přiměřený stupeň svobody rozhodování o způsobu jednání, které podstatným způsobem ovlivňuje.

Slovo odpovědnost tedy již svým obsahem vyjadřuje, že musím myslet na možné důsledky svého jednání, případně nejednání, protože vymezení cíle a smyslu mého jednání nezávisí pouze na mně a netýká se nikdy jen mne samého. Jakkoliv mám svobodu a sám rozhoduji o způsobu i o tom, zda je skutečným nebo ne, z následků a důsledků toho, co jsem vykonal nebo nevykonal, musím skládat účty.

Být si vědom odpovědnosti znamená být si vědom své závislosti na něčem, co je větší než já,

tedy na autoritě, která je zakotvena v řádu vyšším, než je sám člověk.

Přiznání svobody není možné bez současného převzetí odpovědnosti. Čím více se osamostatňuji a osvobozuji, tím větší je moje vlastní odpovědnost, která narůstá s úrovní uplatňované svobody. Dítě, které matka vede za ruku, není odpovědné za to, kam jde. Až se osamostatní, musí převzít tuto odpovědnost. Jestliže např. muž a žena jsou povoláni, aby si jako Boží správci podmanili zemi, nemůže se jednat o svévolnou samostatnost, nýbrž o spoluúčast na realizaci plánu Boží Prozřetelnosti. Přijímají tedy odpovědnost za jim svěřený svět. (Srov. KKC 373.)

Nejvyšší odpovědnost, které se nikdy nemůže zbavit, je odpovědnost za svůj vlastní věčný osud. »Výpovědi Písma svatého a nauka církve o pekle jsou výzvou k odpovědnosti, s níž má člověk užívat své svobody se zaměřením na svůj věčný osud.«

My jsme však svědky rostoucího úsilí o emancipaci a **osvobození od veškeré závislosti, které neprovází vědmí rostoucí odpovědnosti**, naopak, spíše vzniká její znevažování. Aby se vyhnuli odpovědnosti, namlouvají »emancipátoři« sobě i druhým, že **nahoře není nic**, čemu by se museli zodpovídat. Svět, z něhož se vytratila odpovědnost, je svět krajně nebezpečný. Civi-

lizace, které dějiny pohřbily, jsou civilizace, které zapoměly na odpovědnost.

A právě v tomto čase všeobecné nezodpovědnosti nám Bůh staví před oči nová světla. Svátá Faustina hledá jinou svobodu. Svobodu od sebe samé. Nepotřebuje na to žádné techniky, ani z Východu, ani ze Západu. »Emancipování« prohlašují, že se nebudou »plazit v prachu«. Faustina je jiného názoru: »Kladla se pod nohy sester jako rchožka, po které mohou nejen chodit, ale i rhy si oni otírat.« (Deník, 243) Našla si jediného pravého Učitele a Mistra a v jeho škole se rychle naučila, že právě touto cestou, cestou pokory a podřízenosti, se jen hlouběji vstupuje do věčného řádu. Její pokorování ji totiž neponižuje, nýbrž povznáší k vyšší důstojnosti, neboť se ztotožňuje se svým Snoubencem: on přišel z nebe, aby sloužil a dal svůj život za mnohé.

Jiná svátá, Bernardetta Soubirousová, se doslova **plazila v prachu**, a dokonce jej na pokyn Paní požívala. Když její pokorná a čistá duše odešla k Bohu a k Neposkvěné, **její tělo se neobrátilo v prach**, ale zůstalo neponušené.

Není větší důstojnosti než nacházet se v pravdě. A pravdou je, že člověk sám od sebe je ničím. Čím větší a přesvědčivější je toto vědmí vlastní nicoty, tím blaženější je vědmí, že můžeme zcela důvěřovat tomu, který nejenže může všechno, ale který nás nekonečně miluje, takže se můžeme bez jakéhokoliv rizika

zcela odevzdat a svěřit jeho vůli. Žádná vlastní cesta nemůže být lepší než cesta, kterou nás chce vést Bůh.

Krakovská světice dosáhla vrcholu svobody, protože převzala vrchol odpovědnosti: cítila odpovědnost za každou duši. Poznala, že každý krok, každý dech, každý seberněší úkon, každý sebezápor, každá bolest může být využita pro stejný cíl, pro jaký její Učitel zemřel na kříži: pro záchranu druhých. Přijala tuto nejvyšší odpovědnost a zasvětila se Pánu jako úplná dočasná hostie, aby nic z jejího života nepřišlo nazmar a nezůstalo nevyužito k cíli, nad který není nic vyššího a vznešenějšího: k věčné záchraně bližních. Tato prostá dívka s neúplným základním vzděláním dosahuje vrcholných výšek mystického nazírání bez orientálních meditačních technik a bez holotropního dýchání. Pán Ježíš nám zanechal jen jednu meditační techniku: *Kob mne miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat* (Jan 14,21). *Co je nad to, je ze Zlého* (Mt 5,37).

Svátá Faustina mapuje ve svém Deníku krok za krokem skutečnou duchovní cestu, která však nevede k **sebe-realizaci**, ale k Bohu. Dospívá k vrcholům poznání: nekombinuje, nevytváří konstrukce ani teorie, nazírá na pravdu čistotou svého srdce, jejímu poznání nestojí v cestě žádné předpoklady, žádné apriorní požadavky, nehledá pravdu ze sebe ani v sobě, ale u Boha. V čem se cvičí? V odstraňování těch zábran, které pro nás představuje naše porušená přirozenost. Nehledá tedy cesty pohodlí, **nevyalézá**, jak vyjít vstřícně z ponušené přirozenosti, jak se smířit s jejím stavem a jak si zdůvodnit svou domnělou bezhříšnost, nýbrž uvědoměle usiluje s vynaložením sebepřemáhání o obnovu a zušlechtnění své přirozenosti. Její »sebe-realizace« nesměruje k vlastnímu uspokojení, ale k **dnově** toho člověka,

Nechtěli věřit Mému synovství Božímu. Jejich srdce napěchovaná předpoklady se neotvírala pravdě... Čerpají své pravidlo v sobě samých. Tak jsou přesvědčeni o své síle. Pro mnohé jsem Bohem pěkného zevnějšku, se kterým se dělá, co se chce, a který slouží hlavně k zakrytí jejich pýchy... Pravda a nepravda se už mezi nimi nerozeznává, tak dalece už smysly překročily míru... A oni nejsou, žel, jedinými dočasnými žalostnými stavy. Blud zasahuje nejhlubší vrstvy Mého lidu. Dokonce i upřímná a poctivá srdce jím jsou zcela zmatena. Běda těm, kteří za to jsou zodpovědní. Vyloučím je z počtu živých.

Ježíš Margaretě 6. května 1967

(Cit. z knihy *Poselství milosrdné lásky malíčným duším*)

kterého měl na mysli Stvořitel, když ho učinil svým obrazem a podobstvím.

Její cesta se může jevit jako nemoderní a středověká, že už dnešního člověka nemůže oslovit. Ale 200 000 účastníků při obřadu svatořečení v Římě a stejný počet v Krakově svědčí o něčem zcela opačném. Faustina obdivuhodně přitahuje. A to teprve na věčnosti uvidíme, kolik duší našlo cestu k Bohu, protože je oslovilo její poselství o Božím milosrdenství a zachránilo je tak pro věčný život.

Její život a její svatořečení mají ještě další aspekt. Dokazují, že i v současné době jsou naprosto nezbytné prorocké zásahy Boží Prozíratelnosti, která si vybrala tuto prostou duši, aby cestou zjevení, které lze těžko nazvat soukromým, výmluvně připomněla celému světu důležité skutečnosti, na něž zapomněl. Duch svatý si volí tuto cestu, aby rozptýlil zcela neopodstatněné a ve své podstatě rouhavé obavy a námitky, že věčný Otec vystupuje vůči lidem jako všemocný despota, který zbavuje člověka jeho svobody a jeho důstojnosti. Zjevuje naopak všem lidem znovu lidsky přesvědčivým způsobem, jak dobrý je Pán.

Ale jeho milosrdnou dobrotu si nelze vysvětlovat tak, že od nás Bůh nic nechce, že vyšel vstříc našemu zlenivění a změnil Desatero. **Možnost čerpat z darů jeho milosrdenství je zaplácena nejen krví jeho Syna, ale ustavičnými obětními dobrovolných hostií lásky, které se mu nabízejí jako smírné oběti.** Smyslem jeho milosrdenství není anulování hříchu, ale obrácení od hříchu k životu ve svatosti.

Obrácení světa a obnovení odpovědnosti závisí na tom, jak se bude postupně měnit poměr sil ve prospěch těch, kteří Boha už neurážejí, ale naopak dobrovolně usmířují. Je to výzva k našemu vzájemnému milosrdenství skuteč-

ňovanému v solidaritě, v níž neseme břemena jeden druhého (Gal 6,2).

To nám stejně přesvědčivě dokládají i blahorečení fatimští pasáči. Františka a Hyacintu si Panna Maria volá, aby se v prvé řadě stali **smírnými obětními za spásu světa.** Dostává se jim poznání, jak hrozný je hřích a jeho následky, a to jak pro Boha, tak pro člověka. Více než slovy hlásají svým vlastním životem Mariino poselství o nezbytnosti obrácení, pokání a smíru. Tyto blahoslavené děti, které trpěly zcela v tichosti a ve skrytu, jakoby v ghettu, staví nám Bůh a jeho Matka za příklad hodný následování.

Jako vzor a výzvu nám je postavil také Svatý otec Jan Pavel II. ve své stihující homilii při jejich beatifikaci v Fatimě 13. května 2000 (viz Světlo č. 22): »Panna Maria vás všechny potěšuje, abyste těšili Ježíše, který je smutný pro křivdy, které musí vytrpět; potřebuje vaše modlitby a vaše oběti za hříšníky.«

Všichni velcí chytrí a rábby moudří hledači »duchovních cest« stojí vedle těchto maličkých pasáčků obnaženi jako úplní ignoranti. Ale tito »hledáči« zakukleni v síti tajného spiknutí neustávají nezodpovědně rozsevat své kanflované lži. Ti, kteří by jim v tom měli bránit, jim v tom nebrání. Pánovu vinici pustoší kanec a plní zvěř ji spásá (Ž 80). Šíří a množí se pohoršení, za které Pán hrozí nejvyššími tresty, ale nikdo tato pohoršení neodstraňuje a nenapravuje. Nevzpanatuje se žádný, kdo páchá zlo, kdo požívá svůj lid, jako by jedl chleba? (Ž 14). Tam, kde by byla na místě rozhodnost, panují rozpaky a falešná smířlivost. Spíše se dočká odsouzení ten, kdo hledá spravedlnost, než ten, kdo páchá nepravost.

Když se všechno od základů hroutí, co může dělat spravedlivý? (Ž 11,3).

Lidé, doufejte v Pána ve každé době, před ním vylejte své



srdce, Bůh je naše útočiště (Ž 62). Blahoslavení pasáčkové a sv. Faustina nám ukazují cestu: Svěřme Pánu svou při a dejme mu jako oni v obět sami sebe, své modlitby a své utrpení. **Zahajme křížové tažení modliteb a obětí proti Zlému a jeho spojencům.** Nemusíme je ani demaskovat, ať jsou, kde jsou, Pán je dobře zná. My budeme raději vyhledávat ty, kteří jsou ochotni **převzít odpovědnost za nezodpovědné jako dobrovolné hostie lásky,** aby svými prosbami a obětmi svolávali na ně Boží milost a milo-

srdenství. Vyšichni, kteří trpíte a strádáte jakýmkoliv způsobem, Pán vám dal do ruky drahocenný poklad, který můžete spojit s jeho utrpením a doplnit na svém těle, co ještě schází do plnosti útrap Kristových za jeho Tělo (srov. Kol 1,24). Vaše oběti a modlitby mohou vytvořit nepřekonatelnou hráz proti zlobě nepřítelů. **Prosíme vás všechny, kteří uslyšíte povolání připojit se k našemu křížovému tažení, napište nám,** třeba anonymně. *Drahocenná je v Hospodinových očích smrt jeho věrných (Ž 116).* Poznáme se všichni jednou v nebeském Jeruzalémě, jde jen o to, aby každý viděl, že není sám, abychom poznávali, jak přibývá těch maličkých, které Matka Boží volá k sobě jako pasáčky z Fatimy. **Pod její mateřský plášť se utíkáme, jejímu Neposkvřzenému Srdci se zasvěcujeme.**

Je-li ONA s námi, kdo proti nám?

Redakce Světla

¹⁾ Viz Světlo 19/2000, str. 11.

Je na čase, aby se každý vrátil na místo, které mu patří. Kněz, muž Boží, a ne muž světa. Duše v něm mají rozeznávat živého Boha, skrze tuto svatou přítomnost mu svěřit spásu duší tím, že jim má oznamovat Jeho slovo, pamáhat jim ve výstupu k nebi, ukazovat krásu dobra a odsuzovat zlo. Nepřítel řve ve svém vzteku a hromadí všude trosky a bídy.

At' si je kněz vědom důležitosti svého poslání na zemi a moci, kterou jsem mu dal. At' se vzdálí světských svodů. Nejsem v moderním aktivismu. Jsem v pokorné a modlitbě se duši, která přijímá ochotně Moje prikázání v apoštolátu dětí Mého přesvatého Srdce. Soudí-li svět kněze podle toho, čím se zdá být, Já ho budu soudit podle duší, které Mi dal, a podle těch, které ztratil svou nevěností Bohu.

Doeró Moje, respektuj kněze, neboť kněžstvími jsou a kněžstvími zůstanou. Nesud' chování některých z nich. Miluj je obst, abys je zachránila tím, že budeš milovat svého Boha v nich.

Měj soucit s bídu jedněch i druhých. Hledí-li kněz k Bohu a vzdává-li Mu svědectví svými činy, bude žít v Něm a s Ním. Divá-li se však na to, jak žije svět, a sčítá-li jeho chyby, ztratí se v něma s ním duše, za které je předě Mnou zodpovědný.

Žít ve Mně znamená zachránit svět. Kdo může o sobě říct, že je dost mocný, aby změnil tvář země? Jenom domýšliví se toho odváží. Vaše skutky vás následují a odpovíte za ně jednoho dne tam, jenž vás dnes s velikou láskou varuje před nebezpečím, které vás obklopuje a které těžce chrožuje vaši věčnost v nebi.

Ježíš Margaretě 19. ledna 1973

(Cit. z knihy Poselství milosrdné lásky maličkým duším)

Vstříc Mezinárodnímu eucharistickému kongresu

Jubilejní rok 2000, který nás uvádí do třetího tisíciletí, nás vybízí, abychom se novými očima podívali na tajemství vtělení Božího Syna, abychom každý osobně i společně dosáhli milosti obnovy a odvahy vykročit pod vedením Ducha svatého k novému životu, ke Zdroji života. Neviditelný Bůh se ukázal lidem v lidském těle, narodil se před věky a začal existovat v čase, aby pozvedl všedno, co ponížil hřích, obnovil celé stvoření a dovedl zbloudilé lidstvo do nebeského království.

Tajemství Kristova vykoupění, které počalo v lůně Panny Marie, se v plnosti projevilo na kříži, prostupuje celé dějiny a posvěcuje lidstvo z pokolení na pokolení. Pravda o Ježíšově zmrtvýchvstání je historickou událostí s nepomýjejícími důsledky: kdykoliv slavíme Eucharistii, čerpáme z vykoupění, které pramení ze smrti a zmrtvýchvstání našeho Pána, na jehož příchod čekáme. Eucharistie je pro nás svědectvím, že Bůh je s námi, pro nás a pro všechny: ve svátosti Eucharistie se Spasitel, který přijal tělo z Marie Panny, nadále obětuje za lidstvo jako pramen božského života.

Aby zdůraznil živou a vykupitelskou přítomnost Ježíše Krista v Církvi a ve světě, touží Svatý otec, aby se v rámci Velkého jubilea uskutečnil v Římě Mezinárodní eucharistický kongres. Svatý rok v sobě uzavírá velké vědomí eucharistického tajemství, které představuje střed života Církve putující v čase. Eucharistie je památkou i živou přítomností Krista, který je tžž včera, dnes i na věky.

Mezinárodní eucharistický kongres se bude konat v Římě, kde apoštolové Petr a Pavel spolu s jinými četnými mučedníky vydali Kristu a Církvi nejvyšší svědectví víry a lásky. Jejich příklad, symbolická síla a otevření Svatých bran vyzývají věřící, aby znovu vstoupili do tajemství Krista a Církve, aby s obnovených duchem a srdcem vkročili do třetího tisíciletí.

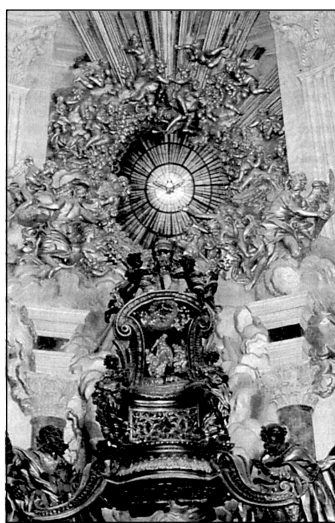
Svolání kongresu angažuje především církev města Říma, kterou vede sám nástupce apoštola Petra. V důkčinění Otcí Pána našeho Ježíše Krista, jediného Spasitele světa, prosí papež o požehnání Ducha svatého, aby mohl věrně vyjádřit také touto událostí poslání, kterým byla z Boží Prozřetelnosti pověřena římská církev pro dobro všech církví rozsetých po celém světě. Tím způsobem ukazuje svou připravenost poskytnout pohostinství poutníkům, kteří sem přicházejí v Jubilejním roce, a nabízí jim bohatství své tradice a svědectví víry.

Příklad mladého Tarsicia, který chtěl raději ztratit svůj život než dovolit, aby život, který nesl pod působou chleba, byl zneuctěn, je krásným příkladem poslání zaplaceného cenou vlastního života, aby se druhým dostalo možnosti setkat se s Vykupitelem. Kež nejsvětější Panna Maria, která ve svém misijním poslání ukázala Spasitele pastýřům i mudrcům z Východu, naučí všechna křesťanská společenství děkovat v úctě a pokoře Bohu, který sytí hladové dobrými věcmi, aby tak svým životem vydávali svědectví o tajemství prožívaném ve víře.

Mezinárodní eucharistický kongres je pro duchovní pastýře i pro věřící výzvou, aby náležitě ocenili každou eucharistickou oběť, zvláště tu, která se slaví o nedělích a je každodenní připomínkou Ježíšovy Pas-

chy a vede ty, kteří se jí účastní, aby svůj život uzpůsobili podle tohoto velkého tajemství, jež prožívají.

Místním církvím byly předány některé motivy k zamyšlení, které mají rozvíjet v adoracích a modlitebních shromážděních i v katechezi. Mezinárodní eucharistický kongres je příležitostí, abychom otevřeně vyznávali a hlásali, že v Eucharistii je obsaženo veškeré



duchovní dobro Církve, jmenovitě že Kristus, naše velikonoční Oběť a živý Chléb, dává svým tělem, žijícím a oživeným Duchem svatým, život každému člověku.

Od Večeřadla k eucharistické hostině

Eucharistická hostina byla velkou touhou samého Ježíše a ON ji odkázal své Církvi. V noci před svým utrpením zasedl se svými učedníky v touze, aby se stali spoluúčastníky jeho Paschy. Ustanovil Eucharistii jako památku na své utrpení a zmrtvýchvstání a poručil, aby byla slavena, dokud nepřijde ve slávě.

Velikost Eucharistie spočívá v tom, že skrze slova a úkony kněze, který jedná v Ježíšově jménu (in persona Christi) se uskutečňuje a zpřítomňuje velikonoční oběť Ježíše Krista: on jako skutečný a věčný Velekněz se první sám

dal Otcí v oběť a nám poručil, abychom ji slavili na jeho památku.

Není to opakování jeho oběti na kříži ani historických událostí spojených s jeho životem, nýbrž je to samo tajemství jeho života, které se zpřítomňuje ve slavení Eucharistie: *Otče svatý, na památku požehnané smrti, slavného vzkříšení a nanebevstoupení tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, obětuje me ke tvé slávě my, tvoji služebníci i tvůj svatý lid, dar z tvých darů, oběť čistou, oběť svatou, oběť neposkvrněnou: svatý chléb věčného života a kalich věčné spásy.*

Liturgická slavnost obsahuje celé tajemství Krista Vykupitele, Syna narozeného z Panny (Gal 4,4). Jestliže Tělo, které jíme, a Krev, kterou pijeme, je pro nás putující neocenitelným darem zmrtvýchvstalého Pána, pak tento dar svým způsobem hovoří také o Panně a Matce. Již od prvního okamžiku početí v mateřském lůně se Ježíš obětoval k Boží slávě a za život a spásu světa (srov. Žid 10,5-10). Vrcholem této oběti je hodina Kříže, plodem pak je zmrtvýchvstání; spasitelným darem je účast člověka na Božím životě. Tím, že zpřítomňuje minulost, slibuje nám eucharistická památka budoucí slávu. Během mše svaté společně voláme: *Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste.*

Eucharistie se slaví z Kristova příkazu: *To číňte na mou památku.* Je tedy záležitostí společenství a není možno ji chápat a prožívat jako individuální akt, i když se týká každé jednotlivé osoby. Eucharistie je dílem Církve a její výstavby.

Církev slaví Eucharistii od počátku jako Kristovu památku a vrchol své osobitosti i svého poslání ve světě. Proto se shromažďuje každou neděli v Ježíšově jménu, aby se živila jeho slovem i jeho Tělem. Ne-

může se nazývat křesťanem, kdo neplní tento jeho odkaz.

Tím, že slaví památku smrti a zmrtvýchvstání svého Pána, nachází církev svou životnost a své povolání, aby jako lid nové a věčné úmluvy putovala uprostřed dějů tohoto světa k sjednocení s Bohem v nebeském Jeruzalémě: tam bude přebývat s ním, bude jeho lidem a ON bude jejím Bohem. *»On setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zámutek, nářek ani bolest už nebude«* (Zj 21,2-3).

Ježíšův příklad

Když církev slaví velikonoční Kristovu památku, Ježíš je vyzván Duchem svatým, aby se sjednotil s čistou obětí, přinášenou Otci. Tím způsobem se Kristova oběť stává také obětí těch, kteří se jí účastní.

Víme tedy, že příkaz *»To církev na mou památku«* se pojí těsně s novým přikázáním, které dal Ježíš svým učedníkům, když s nimi zaujal místo u stolu: *»Jestliže jsem vám myl nohy já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: Jak já jsem udělal vám, tak máte dělat i vy«* (Jan 13,14-15).

Skutečně, není možno slavit Ježíšovu památku v liturgii a nepamatovat na jeho gesto úplné lásky ve svém každodenním životě. To způsobí, že jsou učedníci poslušni svého Mistra a Pána. Není totiž myslitelné, aby Kristovi učedníci kráčeli jinou cestou než cestou smrti a zmrtvýchvstání Páně. Dokladem toho je mučednictví, které provází církev od samých počátků až po dnešní dny. Ostatky mučedníků umístované od nejstarších dob v oltářích, u kterých se přináší oběť našeho smíření, jsou trvalou výzvou, abychom pamatovali na Ježíšův příkaz. Jen díky Eucharistii mohou četní mučedníci a mučednice vydávat svědectví o zmrtvýchvstání Kristu.

(Pokračování)

Různé názorové proudy?

Lidové noviny 13. května ve své páteční příloze zveřejnily článek Kamily Klausové, který začíná poněkud neobvykle: „Promiňte, vy jste také lesba?“ Na tom by nebylo nic až tak moc divného. Lidové noviny právě tak jako řada dalších médií u nás obhajují registrované partnerství a dávají najevo neskryvanou nespokojenost s jeho zamítnutím v Poslanecké sněmovně. Nepřekvapuje proto ani sprostý útok na Pavla Tollnera, poslance KDU-ČSL a jednoho z hlavních odpůrců chystaného zákona, který na lesbickém Aprilfestu, o němž článek pojednává, zazněl. „Pan Tollner je prase!“ – bylo doslovně řečeno. Překvapující však je, kdo tuto větu vyslovil. Nebyl jím nikdo jiný než psycholog Slavomil Hubálek, podle autorky článku zastupující „Českou biskupskou konferenci“ (!).

Vyjádření ČBK, uvádějící záležitost na pravou míru, zveřejňujeme hned v závěsu za tímto článkem. Co však nejvíce zaráží, jsou názory Hubálkovy nejen na téma homosexuality, ale sexuální otázky vůbec. Doslova citujeme: „Slavomil Hubálek vysvětlil, že sexualita je v katolické církvi složitá téma, že existují různé názorové proudy, a vyzval přítomné k toleranci těchto rozporů v církvi...“ Katolík, který toto tvrdí, vědět může, že sexualita není v katolické církvi žádná „složitá téma“, nýbrž naopak velmi jednoduché téma, vymezené šestým a devátým přikázáním a výroky Pána Ježíše a vůbec celého Nového zákona o manželství. K tomu zaujímá stanovisko i nejnovější Katechismus katolické církve: „ženaté či provdané osoby jsou povolány žít manželskou čistotou, jiné zachovávají čistotu ve zdrženlivosti...“ (KKC 2349). Jakýkoliv sex mimo manželství je hříšný, ať už jde o předmanželský styk, man-

želskou nevěru nebo homosexuální vztahy. O nich Katechismus píše mimo jiné: „Tradice, opírající se o Písmo svaté, které představuje homosexuální vztahy jako velkou mravní spoušť, vždy prohlašovala, že homosexuální úkony jsou vnitřně nezřízené. Odporují přirozenému zákonu...“ (KKC 2357) Odstavce 2331 až 2391 v Katechismu jsou věnovány lidské sexualitě a hovoří naprosto jasně, nepřipouštějí žádné „různé názorové proudy“ a na rozdíl od pana Hubálka nevolají po „toleranci těchto rozporů“.

Odmítání tohoto základního mravního kodexu v sexuální oblasti jistými skupinami v katolické církvi nevytváří žádné „různé názorové proudy“, nýbrž herezi a oboj vůči učitelskému úřadu, Písmu sv. a tradici. Zde nejde o toleranci, nýbrž o to, že tyto skupiny se hlásáním těchto názorů samy vylučují z katolické církve.

Dr. Hubálek to velmi dobře ví. Jestliže přesto podle zmíněného článku obhajuje registrované partnerství, a dokonce i možnost výchovy dětí homosexuálními páry, čtenář si jistě udělá úsudek sám. Statečného obhájece žádného heterosexuálního manželství a rodiny poslance Tollnera nazval „prasetem“. Podle autorky článku to byla reakce na dotaz, jak prý vysvětlit, že Tollner mluví o homosexuálech jako o „buzerantech“. Kdy a kde se tak pan Tollner vyjádřil? Světlo otisklo v loňském roce doslova jeho řeč ve sněmovně – ať tam pan Hubálek nebo kdokoliv jiný najde tento výraz. Naopak ing. Tollner citoval slova Katechismu: „Nezanedbatelný počet mužů a žen má vrozené homosexuální sklony. Ti si nevolí svůj homosexuální stav: pro většinu z nich je to zkuška. Proto mají být přijímáni s úctou, soucitem a jemnocitem. Vůči nim je třeba se vyhnout jakémukoliv ná-

znaku nespravedlivé diskriminace...“ (KKC 2358)

Závěrem je nutno položit kardinální otázku: O co tady běží? Je znám nátlak Evropské unie na některé signatářské nebo přidružené státy, které zakazují homosexuální úkony, aniž by jakkoliv ve veřejném životě diskriminovaly osoby s touto orientací, aby svou legislativu v tomto směru „liberalizovaly“. Před pár lety bylo Bruselem malé Kyprské republiky vyhrožováno ekonomickými sankcemi, jestliže své zákony nezmění. Nemylně se a nebudme naivní. Jsme svědky organizovaného útoku na manželství a rodinu jakožto základ mravně zdravé a tím také obtížnější manipulovatelné společnosti. Kde je v úctě rodina, manželská věrnost a pohlavní čistota, tam se také daří rozvoji pravé víry Kristovy. A o její likvidaci jde přece nepřátelům Pána Ježíše vždycky – ať už vyznávají jakoukoliv ideologii.

Radomír Malý

Tiskové středisko ČBK Praha 19. 5. 2000

DEMENTI: V týdenní příloze Lidových novin ze dne 12. května 2000 bylo v článku pod názvem „Když v Česku žena miluje ženu“ uvedeno, že MUDr. Slavomil Hubálek při úvodní diskusi na festivalu s názvem Aprilfest (věnované postavení lesbických žen ve společnosti) zastupoval Českou biskupskou konferenci (ČBK). MUDr. Hubálek neměl oficiální pověření zastupovat při této diskusi ČBK. Tiskový mluvčí ČBK P. Mgr. Daniel Herman pana MUDr. Hubálka pouze požádal, aby jako odborník (který je rovněž seznámen s učením církve) přispěl k obohacení diskuse. Od osobně zaměřených vyjádření MUDr. Hubálka se ČBK distancuje.

Protiženská Církev nebo proticírkevní ženy? (3)

V předchozích příspěvcích popsala autorka postavení ženy ve starém Izraeli a Ježíšův vztah k ženám. Dále se zabývala otázkou, zda skutečně existují vědecky zjištěné rozdíly mezi mužem a ženou. Konečně si všímala postoje prvotní církve a některých církevních Otců k ženám. V posledním příspěvku se autorka věnuje vztahu Církve k ženám ve 20. století. Závěrem se pokouší o pohled na další možný vývoj.

Postoj Církve k ženám ve 20. století

Rozhodujícím sporným bodem, pokud jde o obraz ženy v katolické církvi, je připuštění nebo nepřipuštění ženy ke kněžskému svěcení. Odtud pramení nářky, jak velká je údajná diskriminace ženského pohlaví a zneuznání ženských schopností...!

Ale i v tomto bodu je nutná obezřetnost: Co to znamená – »diskriminace«? Znamená to per definitionem »nepřiznání základních lidských práv«.

Když se tedy dnes hovoří o tom, že Církev »diskriminuje« ženy, protože jim odpírá kněžské svěcení, pak v této záležitosti je tento termín mimo věcný obsah, protože kněžské svěcení nepatří k žádnému lidskému právu, a to ani u muže. Nejde o pouhé zaměstnání, ale o vyvolení a povolání. Ani apoštolové neměli na toto povolání nárok, nýbrž bylo jim darováno! (Mohou snad muži mluvit o »diskriminaci«, že jsou od přírody neschopni porodit děti? To by přece mohlo být také lidské právo!)

Již v prvotní církvi byly silné proudy, pokud jde o kněžství žen. V Pavlově době existovala náboženství, která měla ženské kněžky a poměrně brzy vznikly i v křesťanství sekty, v nichž se světily biskupky a kněžky, např. gnostikové ve 2. století nebo montanisté ve 4. století. (Počinání těchto sekt dokládá, že ženské kněžství bylo v té době docela myslitelné, okolí katolické církve nebylo tedy nijak patriarchální, jak se dnes někdy soudí!) Církevní Otcové jako Epiphanius ze Salaminy, Bazil nebo Augustin věděli vel-

mi dobře, že tyto gnostické sekty byly bludařské nejen v tom smyslu, že se v některých bodech odchylovaly od úřední církve, nýbrž že ve skutečnosti obnovily pohanské kultury velkého mateřského božství (zmíněné poněkud některými křesťanskými idejemi, a proto byly tak svůdné).

Prvotní církve od samého počátku zavrhovala kněžství žen jako bludnou nauku, protože se cítila zavázána příkladem a jednáním Ježíše Krista. Posvěcený kněz zastupuje Krista jako Hlavu Církve a jedná ve mši svaté nikoliv svým vlastním jménem, nýbrž ve jménu Páně: při proměňování jedná *in persona Christi*, jak výslovně napsal sv. Cyprián ve 3. století, a nikoliv *in persona propria*.

Zde je třeba mít na zřeteli hlubokou symboliku: Kněz představuje Krista, nového Adama, zatímco věřící představují Církev, Kristovu nevěstu, a to spolu s Marií, Matkou Církve.

Všeobecné kněžství všech věřících se zakládá sice na vnitřním ztotožnění s Kristem, ale při kněžském svátostném svěcení k tomu přistupuje ještě zvláštní plná moc. To je možno znázornit na oběti kříže: Kristus sám přináší Otců oběť, ale Maria stojí pod křížem a »spojuje se ve víře a lásce s obětí svého Syna« (*Redemptoris Mater*). Všeobecné kněžství získává svou nejvyšší důstojnost v sebeobětování Panny Marie jako Snoubenky, předobrazu Církve, a proto je pro každého věřícího, i pro posvěceného kněze, rozhodující postoj Panny Marie k Božímu působení. (Je snad v tomto mariánském postoji něco ženě nepřátelského?)

Také jáhenské svěcení, o které usilují některé feministické kruhy, je součástí svátostného svěcení a může být uděleno pouze mužem. Jáhenky prvotní církve, o kterých se hovoří ve zdůvodněných nátlakových skupinách a které byly na Východě od 3. století a na Západě od 4. století, měly nejen zcela jiné úkoly než mužští jáhni, ale nesměly ani kázat, ani vykonávat službu u oltáře. Kromě toho zvláštní zsvětlná modlitba používaná pro jáhenky nebyla v linii svátostného kněžství. Posvěcení jáhenek nebyla svátost, nýbrž zsvětlení podobné jako později zsvětlení panny nebo abatyše. Úkoly jáhenek převzaly později ženské řehole.

Ten, kdo dnes apodikticky požaduje na papeži, aby okamžitě zavedl kněžství žen, zastává naivní názor, jako by papež mohl jako absolutní vládce nařídít, cokoli mu napadne. Ale ve skutečnosti tomu tak není. Papež nemá neomezenou plnost moci, protože víra Církve a její morální učení nejsou lidským dílem, nýbrž uskutečněním Boží vůle v Duchu svatém. A i kdyby papež chtěl zvest kněžství žen, nemohl by to udělat, protože k tomu nemá oprávnění.

Můžeme tedy shrnout: Žádné náboženství nepřisuzuje ženě tak vysoké postavení jako křesťanství. (Buddhové »cesty« byly v nejvlastnějším smyslu vyhrazeny mužům. Teprve později byly ženy připuštěny jako ne právě žádoucí prvek do společnosti. Žena je pokládána za nejnebezpečnější osídlo, které připoutává ducha k této světu. Také Mohamed zcela podřídil ženu mužem. Podle něj »není škodlivějšího pokušení pro

muže než žena«. V Koránu čteme i dnes, že muž může ženu, jejíž vzpurnosti se obává, vyhnat nebo zbít (!). V dnešním arabském světě je žena spíše prostředek k cíli než bytost s vlastní hodotou a důstojností; je »kouskem půdy« pro plození synů.)

V katolické víře má muž i žena stejný nárok na svatost. (A co vlastně z hlediska věčnosti můžeme chtít více? Bohu díky, nežijeme v islámu, kde sedm nebes ráje je vyhrazeno mužům a ženy se musí dívat, co pro ně zůstane!)

Katolická žena má účast na všeobecném kněžství laiků (1 Petr 2,9), nikoli však na kněžství svátostném, protože to odporuje Písmu, tradici a jednání samotného Pána.

V katolické církvi tedy nejde o diskriminaci nebo konkurenční boj pohlaví. Zde nacházíme úsilí o vzájemné doplňování a spolupráci. Současně však křesťanská teologie nemůže přehlížet skutečnost, že Bůh se stal člověkem jako muž, Kristus je obrazem Otce, a Maria, žena, je obrazem vykoupeného člověka.

To není žádné nepřátelství vůči ženám! Církev je naopak vždy odkázána na součinnost žen a je jim za to vděčná – stejně jako bez Mariina souhlasu se nemohlo uskutečnit vtělení Božího Syna a my jsme zase za to vděční Marii. Maria je předobraz Církve, protože je před Bohem jako plně přijímající, a na základě této pozice stojí výše než všichni apoštolové dohromady. Apoštolský úřad Maria nepotřebovala a ten by také neodpovídal její úloze, protože ona je současně *služebnicí Páně* a Královnou nebes. Je to něco ženě nepřátelského?

Pokud si některé ženy stěžují, že Maria za svého života byla příliš služebná a příliš podřízená, než aby mohla sloužit za vzor moderní ženě, pak se můžeme zpětně zeptat, proč tyto dámy tak velice dychtí po svá-

tostrném kněžství, když nechtějí »sloužit«, ale kněžský úřad je úřadem **služby** par excellence! Ani papež není vládcem s absolutní mocí, nýbrž *služebník služebníků Božích*. . . Naštěstí sloužit můžeme v katolické církvi **všichni**, každý ovšem na tom místě, které je mu přiděleno.

2. vatikánský koncil již před 30 lety jednoznačně potvrdil v konstituci o Církvi, že v ní nemůže být žádná nerovnost na základě pohlaví, ale jedním dechem zdůrazňuje »rozdílnost darů v Kristově Těle«. Dekret o apoštolátu laiků požaduje ještě větší účast žen na této činnosti.

Také Jan Pavel II. ve svém apoštolském listě *Mulieris Dignitatem* má úchvatná slova o důstojnosti a povolání ženy, které narýsoval z perspektivy Matky Boží. Jako žena je Maria sice povolána k zvláštnímu »přijímání«, a to jak ve svém panenství, tak ve svém mateřství, ale tím vůbec není míněna pasivita, říká papež, nýbrž právě naopak: Žádný tvor nespoučoval tak aktivně na vykoupění jako Maria!

Ve svém *Listě ženám* hovoří papež nádhernými slovy o *genu* ženy: »Církev viděla, jak z jejího středu vzcházejí ženy mimořádné velikosti, které za sebou zanechaly ve své době hlubokou a spásanosnou památku.«

Papež tak ukazuje nejen perspektivu, která je směrodatná i pro třetí tisíciletí (a která dalece překračuje krátkodobé primitivní smýšlení o rolích v našem století), ale dává také pokyny pro její praktické uvedení do života. **Taková** emancipace, takové sebevědomí ženy je příkazem dne, v **tanto** smyslu je nejhlubším základem životného ženství, se kterým je možno jedině souhlasit.

Žena není v Církvi utlačovaná mocenskou mužskou klikou, nýbrž naopak, ve svém specifickém určení a ve své jedinečnosti je brána vážně a také je chráně-

na. Právě proto je možné, že v dějinách katolicismu (a tím ve vývoji Západu) je tak velké množství svatých žen, které našly v křesťanství v souladu se svým nejvlastnějším posláním své »sebeuskutečnění«. Zakladatelky řádů jako Terezie z Avily, Klára z Assisi, Mary Wardová, Luisa de Marillac nebo Anděla Mericiová; zemské kněžny a matky jako Alžběta Durynská, Hedvika Slezká; mystičky jako Markéta Marie Alacoque, Alžběta z Dijonu či Edita Steinová; církevní učitelky jako Terezie z Lisieux nebo velké ženy jako Matka Tereza z Kalkaty.

Žádná z těchto žen neodpovídá představě, s jakou argumentuje rebelující spolek *Církev, to jsme my* – že ženy jsou zásadně vyloučeny z vedoucích míst v Církvi. Svaté ženy nejsou snílkové. Kdo si přečte církevní dějiny, naráží stále znovu a znovu na doklady o tom, že v dobách velké nouze to byly právě svaté ženy, které vystoupily ze své skrytosti a neohroženě řekly a udělaly věci, které bylo třeba říct a udělat pod vedením Ducha svatého.

Terezie z Avily ku příkladu nejen založila ženské kláštery, ale reformovala i mužskou řeholi. A při jejím povýšení na církevní učitelku, což byl první případ v dějinách Církve (v roce 1970 za Pavla VI.), nemůže nikdo tvrdit, že Církev vězí stále v údajném intelektuálním podceňování ženy: papež Pavel VI. hovoří výslovně o »bohatých přirozených darech« a o jejím »zvláštním charismatu«.

Ženy zasahovaly vždy také do *vnitřního* dění Církve. Vzpomeňme na zástupy svatých matek, které svou celoživotní prací v Církvi a ve světě přiváděly křesťankou civilizaci k rozkvětu, ale vzpomeňme také na sv. Kateřinu Sienskou, která způsobila, že papežové se vrátili z Avignonu zpět do Říma, nebo na Annu Marii Taigiovou

(† 1837), která svým mystickým nadáním uprostřed bouřlivých dob po francouzské revoluci byla význačnou rádkyní papežů a knížat, a na mnohé další.

Je tedy Církev *protiženská*? Myslím, že po těchto úvahách můžeme s klidným srdcem odpovědět, že nikoliv. Spíše musíme říci, že řada dnešních žen, zvláště v tzv. feministických kruzích, je nastavena *proticírkevne*. Zvláště když:

– neberou vážně Písmo svaté jako inspirované Boží slovo, nýbrž chápou je pouze jako výplod určité filozofie v kontextu doby před 2000 lety;

– když stejnou měrou snižují Krista, Boha-člověka a vtěleného Božího Syna, na společensky podmíněného sociálního revolucionáře, jehož učení a dědičství má už jen relativní platnost pro dnešní dobu;

– když se vysmívají tradici, rozvíjené pod vedením Ducha svatého, a tím popírají skutečnost, že třetí božská osoba je rozhodující silou Církve.

Je třeba ovšem současně přiznat, že boje, které rozpoutal v Církvi levicověliberální feminismus, nevycházejí výlučně ze zlého záměru. Často je možno o těchto snahách a jejich původcích prohlásit, že *nevědí, co činí*. Je to totiž zálučný trik, na kterém se pracuje již třicet let, provokovat feministická povstání, především pokřikem o *křivdách*. Sotva najdeme něco přitažlivějšího pro lidi náchylné k svedení, sotva najdeme něco psychologicky rafinovanějšího. Vždyť kdo by chtěl být ukřivděný? A je to legitimní, že nikob!

Někteří lidé ovšem žijí od svého dětství v pocitu ukřivděnosti, že se jim např. neobstává tolik lásky jako jiným sourozencům. Pokud tento pocit v sobě živí, reagují v pozdějším životě často agresivně a neuvědomují si kořeny svého jechání.

Také některé bojovnice za extrémní feminismus vystupují agresivně, protože objektivní skutečnost neznají nebo ne-

uznávají, a domnívají se, že agresivním halasem se musí osvobodit od něčeho, v čem nevidí obohacení a dar, ale křivdu.

Problém je v tom, že objektivní skutečnost vyhlíží zcela jinak, než jak ji vidí nespokojenci. Do Církve se promítají osobní, individuální problémy, a to především proto, že Církev se stala terčem agresivních útoků liberalistické společnosti. Proto je zapotřebí, aby ti, kteří chápou, co je milost a dar, a kteří mají jiný přístup k svatým naukám, projevy nespokojenců neodsuzovali, nýbrž spíše zahmuli do svých přímluvných modliteb.

Nesmíme dovolit, aby nás někdo připravil o radost z naší matky Církve. Je to velká milost, že můžeme vyznávat tuto víru, stejně jako je obdivuhodnou věcí, že můžeme náležet do společenství, které jako jediná instance západního světa neupadlo v poslední době do léčky moderní ideologie rovnosti. Církev vždy věděla, že se v oblasti pohlaví jedná o něco mnohem více než jen o kliše role. Církev to může vědět, protože má pravdu, protože vidí hlouběji a dále než jednotlivé proudy dnešní doby. I mnohé spisy Svatého otce to obdivuhodně dokládají.

Buďme jako katolíci hrdi na svou Církev a nenechme se znást nediferencovaným obviňováním a heslovitými výtkami. Ostatně Církev nemá být »medem světa«, ale »solí země« – a sůl na otevřené kůži pálí, protože jen tak chrání od nákazy (Bermanos).

Můžeme si být jisti, že se v naší církvi nejechá o samovládný mocenský aparát, který chce utlačovat své členy, nýbrž o společenství víry a jednotu lásky. Proto nám Církev může pro náš konkrétní kousek štěstí nabídnout tu největší pomoc, a to nejen na tomto světě, ale daleko za jeho hranicemi.

Překlad -LŠ-

**OSLAVY 120. VÝROČÍ
NAROZENÍ L. KOŽUŠNÍČKA
V LOUČANECH U OLOMOUCE**

Tento hud. skladatel a pedagog, novinář, majitel hudebních škol, varhaník a kapelník se narodil 7. června 1880 v početné rodině hanáckého sedláka v Loučanech u Olomouce. Vystudoval reálku v Prostějově a varhanní školu u Leoše Janáčka. Zanechal téměř dvě stovky hudebních skladeb. Utonul v Macoše 3. července 1922.

Jako varhaník skládal především církevní skladby. Často se hrála Krátká jednohlasá mše pro střední hlas s doprovodem varhan (op. 6), věnovaná olomouckému hud. skladateli a varhaníku na dárce v Olomouci Josefu Nešverovi. Tiskem vyšla v Kutné Hoře nákladem „České hudby“. Za řízení skladatele měla mše premiéru dne 9. 12. 1906 ve famím chrámu v Prostějově.

Téměř jednorozční pobyt mezi Jižními Slovany inspiroval Kožušníčka k složení mše „Missa glagolskaja“. Vydal ji „Nový Život“ v Prostějově, ryli a tiskli Kugelman a Míhlberg v Lipsku v r. 1907. Premiéra této mše byla v červenci 1907 na Cyrilmetodějských slavnostech na Velehradě. Tehdejší tisk označil mši za pozoruhodné dílo. Složit tuto mši navrhoval L. Kožušníčkovi prostějovský farář, básník P. Karel Dostál Lutínov; Kožušníček zhudebnil také dvacet jeho básní.

Na skladatele vzpomíná rodná obec dne 10. 6. t. r.; při mši sv. v místní kapli v 19 hod. zazpívá skupina PhDr. Josefa Srovnala z Náměště n. H. „Krátkou jednohlasou mši“ a „Ave Maria“.

KONEC S PŘIJÍMÁNÍM NA RUKU

P. Giuseppe Cozzolino, farář neapolské farnosti, zkusil před nečásten v Itálii zavedené podávání sv. přijímání na ruku. Jak sdělil italský tisk, kněz se sám přesvědčil, že hostie při podání na ruku jsou z kostela odnášeny. Protože zná praktiky satanistů a rágu ve své farnosti, nebude se v jeho farnosti tento způsob podávání praktikovat, aby nepodporoval možnost svatokrádeží.

—s—



Dne 29. 6. 2000 oslaví 60 let svého kněžství P. Vojtěch Bareš z Hřímězdic.



Celý život věrně a poctivě sloužil Kristu a církvi. I když byl internován a zbaven tzv. státního souhlasu, zůstal pevný a nikdy se nesnížil ke spolupráci s režimem, který likvidoval církev. Za jeho obětavou službu i dnes v 84 letech mu děkujeme a vyprošujeme od Boha milosti, aby po vzoru svého patrona svatého Vojtěcha i přes nezáměr mnohých pokračoval dál v práci na vinici Páně.

Dne 5. července 2000 dovrší náš duchovní otec a rodák **P. Antonín Dominik 60. výročí kněžského svěcení**. Toto výročí si jubilant připomene a oslaví při děkovné mši sv. 18. června v 9 hod. na hlavní pouti u sv. Antonína v Padově na blatnické hoře a také v den výročí svého svěcení 5. července v 18 hod. ve farním chrámu sv. Jakuba st. v Ostrožské Lhotě.

P. Antonínu Dominikovi k vzácnému jubileu blahopřejeme. Děkujeme mu za jeho obětavou kněžskou službu, kterou přes svůj vysoký věk v naší farnosti koná již 7 let. Vyprošujeme mu hodně zdraví, Božího požehnání a duchovních sil do další kněžské činnosti.

Vděční farníci z Ostrožské Lhoty

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na **přednášku ThDr. Lohe-la Zdeňka Klindery OPraem. s názvem Vlastnosti pravé církve**, která se bude konat v úterý 6. června 2000 v 18 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1. V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Poutní zájezd ve dnech 25.-28. června 2000 Marpingen - Trevír (Německo) za doprovodu kněze. Program:

Neděle – sraz ve 20.00 hod. na parkovišti naproti Domu kultury Vítkovice v Ostravě.

Pondělí – příjezd do Trevíru – návštěva baziliky s možností získání Jubilejních odpustků, tunika Pána Ježíše, blahoslavená Blandina, ostatky apoštola sv. Matěje, hřeb z kříže P. Ježíše. Odjezd do Oberthalu na nocleh (cca 10 km od Marpingenu).

Úterý – po snídani odjezd do Marpingenu, hlavního místa naší pouti. Mše sv. ve farním chrámu, návštěva kaple a pramenu požehnaného Pannou Marií, modlitby, křížová cesta, svědeckví obráceného muže... Odjezd do Ostravy kolem 20.00 hod.

Středa – příjezd do Ostravy kolem 12.00 hod. Dle časové rezervy kněze, prodlouženo do čtvrtka, a návštěva mariánského poutního místa Pasov – Maria Hilfe – a Altötting – srdce Bavorska.

Cena: 3 000 Kč, včetně zahrnutého ubytování v hodnotě 80 DM, snídaně.

Přihlášky přijímá: Agnes Šolanková, Ukrajinská 1445/26, 708 00 Ostrava-Poruba, tel.: 069/696 70 48.

INTERNETOVÁ ADRESA SVĚTLA
<http://www.ova.inecnet.cz/svetlo>
e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz

Královská kanonie premonstrátů na Strahově vás srdečně zve na **oslav svátku svatého Norberta**, zakladatele našeho řádu a českého patrona, u jeho hrobu v **bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově**.

Úterý 6. 6. 2000

Slavnost našeho svatého otce Norberta, biskupa, zakladatele našeho řádu. V tento den je možno získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek.

10.00 hod. – latinská chorální pontifikální mše sv., celebruje J. M. Michael Pojezdny OPraem., opat strahovský. Po mši svaté litanie u hrobu sv. Norberta.

11.00 hod. – výstav Nejsvětější svátosti oltářní v kapli sv. Norberta, soukromá adorace (bude otevřen boční vchod do kaple sv. Norberta)

17.00 hod. – pontifikální latinské chorální nešpory

18.00 hod. – pontifikální mše sv. – celebruje J. M. Marián Rudolf Kosík OPraem., opat novofříšský, při které zazní Missa in D od Františka Xavera Brixioho v podání Strahovského chrámového sboru a orchestru.

Středa 7. 6. 2000

10.00–17.00 hod. výstav Nejsvětější svátosti oltářní v kapli sv. Norberta (bude otevřen boční vchod do kaple sv. Norberta)

17.00 hod. – latinské chorální nešpory

18.00 hod. – slavná mše svatá

Čtvrtek 8. 6. 2000

10.00–17.00 hod. – výstav Nejsvětější svátosti oltářní v kapli sv. Norberta (bude otevřen boční vchod do kaple sv. Norberta)

17.00 hod. – latinské chorální nešpory

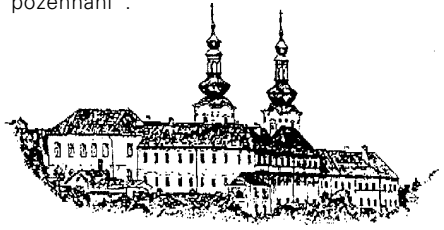
18.00 hod. – slavná mše svatá

Pátek 9. 6. 2000

10.00–17.00 hod. – výstav Nejsvětější svátosti oltářní v kapli sv. Norberta (bude otevřen boční vchod do kaple sv. Norberta)

17.00 hod. – latinské chorální nešpory

18.00 hod. – slavná mše svatá, po mši svaté na poděkování za přijaté milosti v těchto dnech „Bože, chválíme Tebe a svátostně požehnání“.



Římskokatolická farnost a město Šternberk srdečně zve na jubilejní poutní slavnost a **městskou pouť Nejsvětější Trojice ve Šternberku v neděli 18. června 2000**.

Program:
7.30 hod. – mše sv. v kostelíčku
9.00 hod. – koncert dechové hudby na Horním náměstí

9.30 hod. – průvod krojovaných a poutníků městem ke kostelu Nejsvětější Trojice

10.00 hod. – slavnou bohoslužbu v parku před kostelem celebruje Mons. Milán Kouba, generální vikář olomoucké arcidiecéze

14.00 hod. – pocta šternberské Madoně ve farním kostele Zvěstování Páně, Te Deum a svátostně požehnání

15.00 hod. – lidová veselice na Kiosku se zábavným programem

Při této pouti je možno získat plnomocné odpustky Jubilejního roku spásy.

Místo orientace dezorientace

V německém časopise tzv. charismatické obnovy uveřejnil svou úvahu předseda teologického výboru charismatické obnovy P. Norbert Baumert SI stat' pod názvem *Vzdělávání duchovního úsudku*. Jeho záměrem je zprostředkovat čtenářům přiměřený úsudek o náboženských otázkách. To, co však ve skutečnosti nabízí, je naprostá dezorientace.

Autor se snaží vysvětlit, že papežská prohlášení mají různou závaznost. Jako příklad uvádí, že Jan XXIII. krátce před koncilem vydal »Motu proprio«, ve kterém prohlašuje latinu za závazný jazyk při výuce teologie. Ačkoliv toto rozhodnutí nebylo nikdy odvoláno, po koncilu už na ně nikdo nedbá. Z toho P. Baumert vyvozuje: »Také prohlášení našeho papeže zakazující kněžskou ordina-

ci žen vydal papež pouze jako „Motu proprio“, jako by prohlášení Jana Pavla II. zůstávalo stejně nezávazné jako ono první Jana XXIII.¹ Rozdíl je ve skutečnosti v tom, že papež výslovně prohlásil, že toto učení předkládá »mocí svého úřadu« jako neměnnou součást víry.

Podobně ve svých dalších tvrzeních šíří P. Baumert evidentní dezorientaci: »Nejvyšší stupeň papežské autority, „definice dogmatu“, musí být podpořena předchozím souhlasem všech biskupů. Obecně platí v teologii zásada, že „consensus fidelium“ – všeobecný souhlas věřících – rozhoduje o významu papežských prohlášení.« Obě tato tvrzení P. Baumerta jsou zcela mylná. Konečná rozhodnutí papeže jsou závazná »sama o sobě, a nikoliv na základě souhlasu církve«, jak to definoval

1. vatikánský koncil (Denz. 1839).

Stejně tak bludný je další názor P. Baumerta: »Možná že si to všichni katolíci neuvědomují: Každý katolík má samozřejmě povinnost poslouchat své před Bohem ověřené svědomí...« Správně je třeba říct: »...před Bohem a podle učitelského úřadu církve ověřené svědomí«. Výpověď P. Baumerta je ve skutečnosti beze zbytku protestantská.

Jaké je to tedy školení duchovního úsudku u charismatické obnovy?

Robert Kramer
Der FeIs 5/2000

¹ Na celoevropském setkání katolických nakladatelů v květnu v Bratislavě jsme bohužel podobné názory slyšeli z úst vídeňského pomocného biskupa Helmuta Krätzla.

JUBILEJNÍ DEN VĚDCŮ

Dva dny se konal ve Vatikáně dialog mezi vědou a vírou, kterého se účastnilo na 350 vědců z celého světa u příležitosti Jubilejního dne vědců. Papež připomněl účastníkům, aby při vědeckém bádání respektovali etiku: »Leží na vás veliká odpovědnost. Jste povoláni ke službě jednotlivcům i celému lidstvu. Při tom si musíte uchovat úctu k člověku a prokazovat úctu Stvořiteli.« Mezi jiným řekl papež: »Věda a víra jsou vyzvány k dialogu. Víra se vědy nebojí.« Řekl vědcům o své důvěře, že i když odhalují tajemství světa, zůstává jejich duch otevřen horizontům, které před nimi otevírá víra.

Radio Vaticana

Liturgická čtení

Neděle 11. 6. – slavnost Seslání Ducha svatého

1. čt.: Sk 2,1-11
Ž 104 (103), 1ab+24ac.29bc-30.31+34 Odp.: srov. 30
2. čt.: 1 Kor 12, 3b-7.12-13
Ev.: Jan 20,19-23

Pondělí 12. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 17,1-6
Ž 121 (120), 1-2.3-4.5-6.7-8 Odp.: srov. 2
Ev.: Mt 5,1-12

Úterý 13. 6. – památka sv. Antonína z Padovy

1. čt.: 1 Král 17,7-16
Ž 4,2-3.4-5.7-8 Odp.: 7b
Ev.: Mt 5,13-16

Středa 14. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 18,20-39
Ž 16 (15), 1-2a.4.5+8.11 Odp.: 1
Ev.: Mt 5,17-19

Čtvrtek 15. 6. – nez. pam. sv. Víta

1. čt.: 1 Král 18,41-46
Ž 65 (64), 10abod.10e-11.12-13 Odp.: 2
Ev.: Mt 5,20-26

Pátek 16. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 19,9a.11-16
Ž 27 (26), 7-8a.8b-9abc.13-14 Odp.: 8b
Ev.: Mt 5,27-32

Sobota 17. 6. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Král 19,19-21
Ž 16 (15), 1-2a+5.7-8.9-10 Odp.: 5a
Ev.: Mt 5,33-37

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne: 11.6. 12.6. 13.6. 14.6. 15.6. 16.6. 17.6.

Antifona	679	934	1734	964	980	996	1666
Žalm	783	783	783	784	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	679	935	1734	964	981	997	1666
Antifony	680	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	680	938	1735	969	985	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	680	939	1735	969	1391	1002	1669
Prosby	680	939	1724	969	985	1002	1655
Záv. modlitba	681	939	1390	970	1391	1002	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	643	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	681	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	682	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	683	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	684	943	957	973	990	1006	1022

Nešporý:

SO

Hymnus	641	641	944	1736	975	991	1008	742
Antifony	676	685	945	960	976	992	1009	743
Žalmy	676	685	945	960	976	992	1009	743
Kr. čtení a zpěv	678	686	947	1737	979	995	1011	745
Ant. ke kant. P. M.	678	687	948	1737	979	1391	1011	745
Prosby	678	687	948	1731	979	995	1011	745
Záv. modlitba	679	681	948	1390	980	1391	1012	749
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí...



Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Maticice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT A ADORACE PŘED NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTÍ

Slavko Barbarič:

MODLI SE SRDCEM

Tato kniha nevyhrožuje, nehovoří o Božích trestech, ale mluví o Boží lásce. Ona nás volá a vyzývá, abychom se stali velkými skrze Ježíšovo evangelium. Zve všechny, kteří jsou unaveni a obtíženi, aby se silou Ježíšova evangelia zotavili a osvobodili.

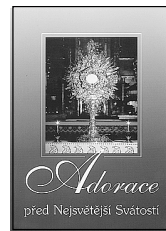
Brož., A5, 116 stran, 53 Kč



ADORACE PŘED NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTÍ

Knihy adorací, kterou zpracovali z různých pramenů bratři z Kongregace bratří Nejsvětější svátosti (petrini) ve spolupráci s Petrem Syptákem. Nejkrásnější a nejvzácnější chvíle jsou ty, které prožíváme na kolenou před Nejsvětější svátostí. K tomu, abychom je prožili co nejplněji, má pomoci i tato kniha adorací, z nichž mnohé zazněly během posledních let v kostele sv. Maří Magdalény v Brně.

Sypták, brož., A5, 220 stran, 125 Kč

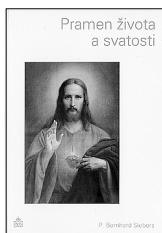


P. Bernhard Siebers:

PRAMEN ŽIVOTA A SVATOSTI

Knihy Bernharda Sieberse využívá pro rozjímavou modlitbu litanií k Srdci Ježíšovu. Když se modlíme k Srdci Ježíšovu, naše pozornost a úcta nezůstává stát u tělesného srdce, ale vede nás k hlubšímu osobnímu prožití vztahu k našemu Spasiteli Ježíši Kristu.

Brož., A5, 198 stran, 91 Kč



P. Leo Kuchař SSS:

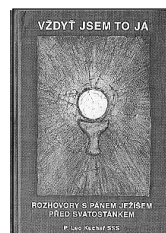
VŽDYŤ JSEM TO JÁ

Rozhovory s Pánem Ježíšem před svatostánkem

Eucharistické klanění je – podobně jako slavení mše svaté – pokračováním velikonočního setkání s Ježíšem Kristem, který vstal z mrtvých, který žije a je zde.

Tato knížka přináší podněty a návrhy k rozhovorům s Ježíšem „zoela, pravdivě a podstatně“ přítomným v Nejsvětější svátosti oltářní.

Cesta, váz., B6, 542 stran, 135 Kč

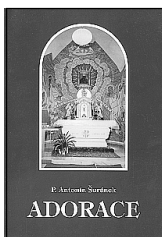


P. Antonín Šuránek: ADORACE

Soubor adoračních rozjímání a modliteb vydává autentické svědectví o tom, jak hluboký dialog lásky a víry se může odvíjet mezi živým Kristem v Eucharistii a srdcem kněze usilujícího o svatost, obnovu církve a národa a o pravdivost Božího obrazu v životě křesťana.

Dodatek knihy tvoří růžencová rozjímání, pocházející z myšlenek téhož autora.

Brož., A5, 208 stran, 149 Kč



Upozorňujeme na prodejnu v Praze, v níž můžete zakoupit také tituly vydané v Matici cyrilometodějské s. r. o. Prodejna se jmenuje PRO ECCLESIA CATHOLICA a nachází se v Ječné ulici č. 4, ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2, tel. 02/29 36 89.

**Placeno převodem
706 035**

Novinové vřplatně

Odesílatel:

SVĚTO – týdeník Maticice cyrilometodějské. Vydává Maticice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcidiecézního úřadu Olomoucského biskupství. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídný v oblasti víry a mravů. Nezapomínejte však, že u každého schválení se ztočují s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz; http://www.ova.inecnet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno oblasťní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDEVNÁKŮV VŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: ROBEIN, Vlnohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávající novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSR Bratislava, č.j. 3335-0FC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjevních, k nimž se dosud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme ko-

Maticice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1